

Tovarăşului Munteanu Petre, directorul Intreprinderii ordşeneşti de gospodărie locativă-Tîrgovişte.

În acest amurg de toamnă târzie, cînd din vălmăşagul norilor se cern necontenit ploii mărunte, monotone, peste văi, peste dealuri, peste păduri, peste mobilele din locuinţele cu acoperişuri sparte, din Tîrgovişte, în acest amurg de toamnă târzie, multor, foarte multor cetăţeni tîrgovişteni, privind cu nostalgie crăpăturile din tavan sau din ziduri, li se destramă ultimele speranţe locative.

Dar ce ştiu, tovarăşe director, aceşti anonimi cu preocupări strîmte şi meschine ca repararea unui pod sau peticirea unui acoperiş, ce ştiu ei despre preocupările dumneavoastră vaste şi multilaterale! Ce ştiu ei despre eforturile lăudabile pe care le faceţi spre a vă menţine prestigiul şi pentru a merge pe drumul drept. Şi e greu, tovarăşe director, nespun de greu. Nu e uşor să mergi pe drumul drept, cînd ţuca te împinge la stînga, cînd negrul virtos te împinge la dreapta. Într-adevăr, faptul acesta nu e o lipsă a dumneavoastră, e o lipsă a M.A.T.-ului. O lipsă de cîteva sute de litri de băuturi alcoolice, cu care aţi binevoit să vă desinfectaţi stomacul cît timp aţi fost salariat al M.A.T.-ului. Pe urmă, cînd s-a hotărît şi desinfectarea M.A.T.-ului aţi fost scos de-acolo...

De îndată ce v-aţi aflat director al I.G.L.-ului, grija de căpetenie a dumneavoastră a fost să instauraţi aci disciplina şi ordinea. Aţi convocat în consecinţă o şedinţă fulger şi aţi anunţat scurt: „Tovarăşi, eu nu înghit indisciplină, eu nu înghit dezordine. (Eu înghit numai fondurile-N.N)... Vreau ordine!“

Şi e adevărat, chiar din acea clipă istorică, totul s-a desfăşurat în cea mai perfectă ordine: şi abuzurile, şi delăsarea, şi favoritismul. Următoarele şedinţe au fost mai puţin fulger şi mai mult tunet şi trăsnet. Primul trăsnet directorial a căzut pe capul tovarăşei Grigorescu Elena, planificatoare, pentru motivul de a nu fi de acord cu „disciplina“ pe care aţi introdus-o şi mai ales cu disciplina financiară care se află în paragină, mai bine zis aproape că nu se mai află deloc. Uşor de înţeles: e multă vreme de cînd, din lipsă de încasări, nu s-a mai vărsat nici o cotă de amortisment. Aţi luat, ce e drept, măsuri urgente pentru redresarea fondurilor. În acest scop, consfăţuirile financiare între dumneavoastră şi şeful Secţiei „fond locativ“ se desfăşoară de obicei în circiumi, pentru ca astfel, după golirea cîtorva sticle, să vedeţi fondurile dublu...

Tovarăşa Grigorescu, încăpăţînată cum o ştim, n-a fost de acord cu măsurile luate de dumneavoastră, deşi nu erau ele jumătăţi de măsuri, ci măsuri întregi, de un litru... Şi uite aşa, la fiecare şedinţă, planificatoarea, fără pic de respect faţă de lipsurile dumneavoastră şi fără pic de milă pentru postul ei, vă aducea critici cu o îndrăzneală care pe dumneavoastră vă scoatea din sărite, iar pe ea de pe schemă! Spre a o putea îndepărta în mod „legal“, aţi cerut cîtorva salariaţi, declaraţii în care să ateste faptul că tov. Grigorescu Elena este necorespunzătoare şi sabotoare! „Hai, tovarăşi, i-aţi imbiat dumneavoastră, care din voi dă aceste declaraţii? Nu oblig pe nimeni, dar vă rog nu mă ţineţi de vorbă deoarece tocmai acum lucrez pe schemă la avansări şi retrogradări...“

Pînă la sfîrşit, tovarăşa Grigorescu a rămas în întreprindere, salariată dovedind o revoltătoare lipsă de ataşament faţă de declaraţiile dumneavoastră! În urma acestui act de indisciplină, aţi trecut la ameninţări directe: „Voi scoate răul din rădăcini!“ Prins apoi în nenumărate probleme, v-aţi incurcat în propriile dumneavoastră afirmaţii şi, în loc să scoateţi din rădăcini răul, aţi scos din rădăcini copacii de prin curţile oamenilor! Locatari ai imobilelor naţionalizate şi-au văzut astfel peste noapte grădinile transformate în locuri virane. Copacii au fost transportaţi la domiciliul dumneavoastră, unde şi-au făcut din plin datoria de combustibil. Ce să mai alergaţi la depozit după lemne, cînd aveţi lemne la îndemînă!

După o bucată de vreme, cuprins desigur de remuşcări, aţi dăruit cîteva sursele şi unor salariaţi. Continuîndu-vă activitatea „forestieră“, aţi oferit spre vînzare bătrînul nuc din curtea imobilului din str. Tudor Vladimirescu nr. 37. (Cu sau fără nuci?...) Şi în vînzarea copacilor, aţi introdus, se pare, aceeaşi severă ordine: întii duzii şi vişinii, apoi nucii şi cireşii. După sezon. Urmează cu siguranţă gardurile din lemn de brad şi lemnăria de la poduri din fag şi stejar.

După iniţiativa dumneavoastră creatoare de a transforma „Întreprinderea de gospodărie locativă“ în întreprindere I.C.S. „Combustibilul“, aţi pornit pe calea altor realizări. Astfel, cu un elan de nestăvilit, trecînd peste piedici şi greutăţi, v-aţi instalat acasă un telefon nou-nouţ. Această hotărîre a fost luată în unanimitate, cu alte cuvinte dumneavoastră aţi căzut de acord cu dumneavoastră, de faţă fiind şi dumneavoastră! Instalarea telefonului a fost singura lucrare care n-a suferit nici o întîrziere. A fost executată în doi timpi şi trei mişcări. Cea dintîi mişcare a fost drumul pînă la „Telefoane“, a doua mişcare a fost înregistrarea cererii şi a treia mişcare a fost acoperirea cheltuielilor de instalare din fondurile I.G.L.-ului. Atît doar că această acoperire fiind descoperită, dumneavoastră aţi făcut un vibrant apel la discreţie. Aceasta e de altfel marea dumneavoastră însuşire: discreţia. Cine, de pildă, în afară de dumneavoastră şi încă doi, trei prieteni, cunosc amănuntul că, din ordinul dumneavoastră, o tinăra şi foarte drăguţă femeie locuieşte, nu mai ţinem minte de cînd, fără să plătească un ban, într-una din camerele hotelului din Tîrgovişte! A, să nu vă închipuiţi că-i purtăm cumva pică tinerei necunoscute. N-avem nimic cu ea. Dar dumneavoastră?... Scuzaţi, am uitat că sînteţi discret. Şi apoi ce să vă mai răpim vremea cu chestiuni atît de minore (sau cine ştie, poate că e majoră) cînd aveţi alte multe treburi pe cap. Atît de ocupat sînteţi încît nu e de mirare că, deşi vă completaţi şi vă semnaţi deseori formele de plecare pe teren, timpul nu vă permite, pînă la urmă, nici o singură deplasare. Abia dacă găsiţi cîteva minute libere să încasaţi totuşi diurna. Explicabil. Prin ce alte mijloace să găsiţi fondurile pe care le reclamaţi multiplele dumneavoastră nevoi!

Ce să-i faci, aveţi şi dumneavoastră un tic nervos: banii! Încolo, sînteţi un om activ. Activ şi înţelegător. Dacă, de pildă, o solicitatoare intră în biroul dumneavoastră, îi ascultaţi cu multă înţelegere şi atenţie „of“-ul ei, pe urmă, aruncîndu-i o privire galeşă, îi vorbiţi despre „of“-ul dumneavoastră...

Şi uite aşa se fac repartizările.

Indignat la culme, cite un salariat vă întîmpină adesea: „Tovarăşe director, dumneavoastră nu ştiţi ce-i aia morală!“ Şi îi răspundeţi foarte candid: „Cum să nu ştiu? Sînt cele cîteva rînduri de la sfîrşitul unei fabule!“

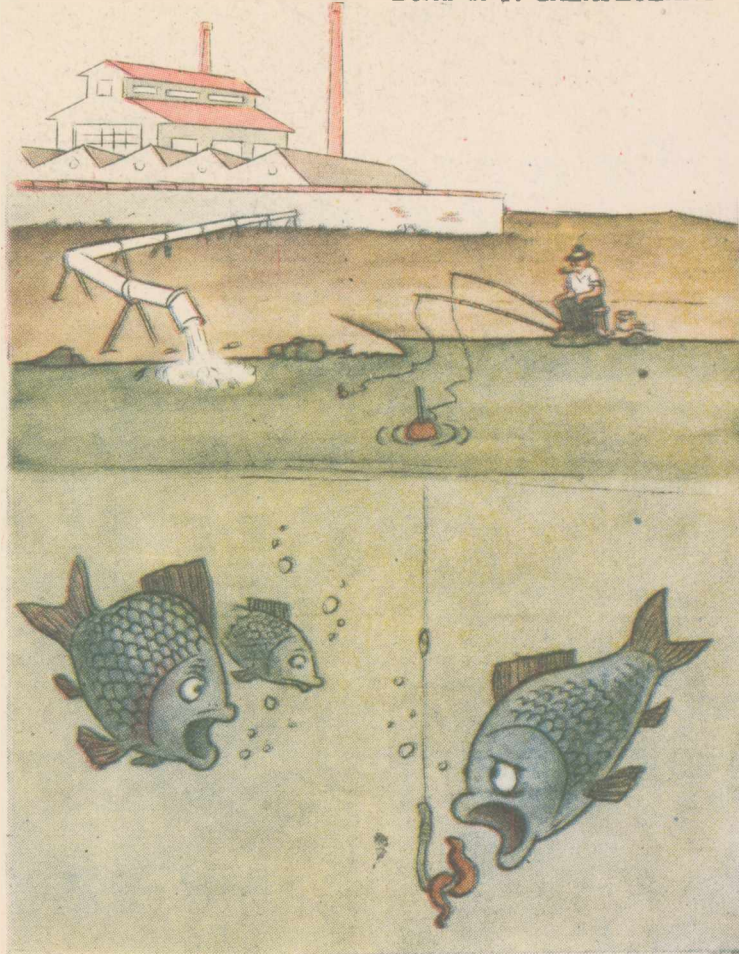
Şi pentru că sîntem intru totul de acord cu dumneavoastră, ne gîndim, tovarăşe director, dacă n-ar fi potrivit ca scrisoarea asta, a noastră, să fie şi ea cele cîteva rînduri de la sfîrşitul unei cariere?!

În aşteptarea răspunsului dumneavoastră favorabil, vă repartizăm un deosebit

Cu respect,
URZICA

Din pricină că unele fabrici nu au făcut amenajările necesare, apele reziduale sînt vărsate în bălţi şi riuri, otrăvind cantităţi mari de peşte

Desen de F. CALAFETEANU

— Vai de mine, carasule, nu vezi undiţa?
— O vîd, dar vreau să mă sinucid. Nu vreau să mor otrăvit!

Răspuns Prompt

de SADI RUDEANU

— Apoi, măi tovarășe, eu îți-oi povesti dumitale cam ce e pe aici, pe la G. A. S. Stilpu, raionul Buzău, dar mai înainte să-mi spui și dumneata una: la ce-ți trebuie?

Și tovarășul Moraru Nicolae, zootehnician la G. A. S. Stilpu, mă pofti să șed pe un scaun, căci mă aflam în casa lui și apoi așteptă răbdător răspunsul meu.

— Scriu o carte despre o gospodărie agricolă de stat, tovarășe. Și am venit să aflu și eu, să văd cu ochii mei, cum e viața într-un G. A. S., cum e munca, să cunosc oamenii... Adică să mă documentez!

Zootehnicianul se gândi câteva clipe, privindu-mă drept în ochi, apoi rosti domol:

— Aha... cărevasăzică să te documentezi... E bine... Să cunoști oamenii, sigur... Dar ia spune: scrii și de lipsuri, sau scrii numai de realizări?

Am zîmbit fără să vreau.

— Păi, în viață le întîlnești pe amîndouă! Dacă scrii numai de una, înseamnă că faci treaba pe jumătate, nu?

Zootehnicianul se învioră la față.

— Așa, așa! Foarte bine... Păi atunci ia scrie dumneata: La G. A. S. Stilpu, o cartelă de treizeci de bani costă un leu!... Hai, nu scrii?

Eram încurcat.

— Să vezi... Pare-se, nu m-ai înțeles... Asta cu cartelele nu-i tipic pentru G. A. S... Eu vreau să scriu un roman, și...

— Nu-i tipic? mă intrerupe omul... Auzi dumneata, nu-i tipic! făcu el din ce în ce mai aprins. Noi, muncitorii, plătim mai mult cu șaptezeci de bani la o cartelă și la dumnealui nu-i tipic! De ce, tovarășe? Adică, zici că așa e bine?

Nu, sigur...

— Atunci, scrie... Tovarășul Nica Adrian, șeful Serviciului personal și gestionar cu cartelele...

— Asta-i ăla cu...

— Asta!... Ce face el, ce drege și ne ia leul! Dai leu, ai cartelă, nu dai leu, n-ai cartelă! Buun! Într-o zi vine aici, la noi, un tovarăș de la raion. Zice: „De ce nu criticiți, tovarăși?” Zic: „Nu merge, frățioare! Că aici la noi, la G. A. S. Stilpu, în ședință

faci critică și după ședință îți faci bagajele!”... Și... acu', scrii, hai?...?

— Scriu, scriu... zi-i înainte...

— Așaa... Și cum îți spun, tovarășul de la raion se miră: „Cum adică bagajele?” Păi, zic, uite-așa, valiză, trastă, cufăr, ce ai! Asta numai cînd critici de jos în sus! Cînd critici de sus în jos, nu pleci! Rămii! Dar cînd o iei de jos în sus, apoi o pornești, în jos, în sus, la stînga, la dreapta, la deal, la vale, numai în G. A. S. nu mai rămii! Se uită raionul la mine și zice: „E grav! Trebuia să luai atitudine”.

— Sigur...

— Stai c-am luat! Am publicat noi la ga-

că dumnealor nu plătesc un leu, numai noi, muncitorii. Dumnealor plătesc fără deplăcare, tren, diurnă, și pagube! „Așa, face tovarășul de la raion! E rău! Foarte rău! Și asta trebuie să arătați! Nu-i just!”

— Păi, avea dreptate, fac eu enervat! Să plățiți voi și pentru cei din conducere? De ce nu criticați, de ce nu spuneți?

Moraru se apropie de fereastră și privi îngîndurat cîmpul.

— Am spus astă-seară! A fost ședință! Am spus tot ce-am avut pe suflet! Și, mai ales, de dumnealui, Nica Adrian, am spus... Să vedem acum...

În seara ceia, nu m-am documentat. Se făcuse tîrziu. A rămas pe ziua următoare.

zeta de perete un desen... Chestia cu cartelele și cu Nica Adrian! A doua zi, apare în gazeta răspunsul! Dumnealui, Nica Adrian, făcea socoteala că de ce ne ia un leu pe cartelă! A scris acolo, că pentru cartelele astea face trei drumuri la Buzău, că are cheltuieli de deplasare, tren, diurnă, pierderi, mă rog, o socoteală, că-ți venea să-i plîngi de milă, și să-i dai și doi lei pe cartelă, numai să-l scoți pe bietul om din pagubă! „Bine, zice tovarășul de la raion, dar toate cheltuielile astea trebuie să le suporte Gospodăria, conducerea”...

— Așa e...

— Păi nu, conducerea nu suportă nimic,

A doua zi, dimineața, am venit la zootehnician acasă. L-am găsit agitîndu-se prin odaie.

— Ce faci, tovarășe?

— Bagajele!

Am înlemnit în prag.

— Pentru ce, omule?

— Pentru critică...

Omul a închis un cufăr și s-a așezat pe capac. Eu nu înțelegeam nimic.

— Omule, vorbește clar, ce-i cu dumneata! Ce ai?

— Am preaviz!

Și cu gesturi încete, scoase din buzunarul de la piept o hirtie: „Conform articolului... sinteți pus în cadrul disponibil... Semnat: Nica Adrian și directorul Bărau Ioan...”

Acum era clar.

— Ai văzut ce operativ e la noi? face Moraru. Aseară am criticat și azi am și primit... autocritica! Să tot critici aici la G. A. S. Stilpu... Ei, ce zici, tovarășe, ești documentat? Pentru moment m-am oprit cu romanul.

Trebuie să mai aștept pentru că mă incurcă un personaj: Nica Adrian. Că, vedeți dumneavoastră, nu se poate să începi cartea cu un personaj, ca pe urmă să rămii fără el. Așa că, mai bine, întii rămîn fără el, și pe urmă încep, nu?

UNDE-I AGRONOMUL!?

de ȘTEFAN TITA

Ce să-ți spun, măi frate,
Vorbe legănate?
Toamna pe cîmpie
Vine aurie,
Dar ea poartă-n coadă
Norii de zăpadă...
De aceea-n grabă
Am purces la treabă
Și-am pornit călare
Peste-o apă mare,
Peste-un deal și-o vale, —
Șapte poște gale, —
Tochmai la rădion
După agronom.
Intreb pe Arvinte,
Care-i președinte:
— Unde-i agronomul?
— E și el ca omul
Dus în șapte sate
Să culeagă date,
Că e cadru nou,
Nu stă în birou!
— Pentru cine date?
— Pentru ADAS, frate.
— Foarte bine, — zic, —
S-a dus, nu-i nimic,
Da-n gospodărie
Lumea vrea să știe
Rîndu-ncruciat
Dă rod mai bogat?
Că vezi, toamna trece,
Vine vremea rece...
— Las-o mai încet,

Vreme-i berechet, —
Mi-a răspuns Arvinte
Care-i președinte.
Noi acum studiem
Cînd să declarăm
Campania deschisă
La data preciză,
Să dăm tuturora
Luna, ziua, ora...
— Și-atunci cum rămîne?
— Vîno, frate, miine!...

Vin a doua zi
Dar la fel pății.
— Unde-i agronomul?
— E și el, ca omul,
Dus pe la cămin, —
Mi-a răspuns senin
Tovarășu' Arvinte
Care-i președinte.
— A, e-ntr-o ședință?
Ține-o conferință?
Spune lucruri noi?
Să le știm și noi!
— Nu, că-i zorul mare,
Avem o serbare,
O să-ți spună după
Că el se ocupă
Și de cultural
Cînd e-un festival.
— Și-atunci cum rămîne?
— Lasă, vîno miine!

Vin și ziua treia
Tot cu vorba ceia:
— Unde-i agronomul?
— E și el, ca omul,
Dus în delegație
Pentru-o reparație.
— E la S. M. T.?
— Nu! dar pentru ce?
— Păi, ziceam că poate
Să-i grăbească, frate...
— Nu! — Arvinte-mi spune —
Este la regiune,
L-a trimis raionu',
Că-i stricat camionu'.
— Altu-n locul lui
Să trimiteti nu-i?
— Ei, dar multe ceri!
Uși că-i inginer?
Cine vrei să știe
Ce e o bujie?
— Și-atunci cum rămîne?
— Este timp și miine!...

Ce să-ți spun, măi frate,
Vorbe legănate.
N-am mai stat pe gînduri
Ca-n atîtea rînduri
Și ca o săgeată
Am pornit pe dată.
Ce știe Arvinte
Care-i președinte!
Toamna-i ca o pline.
Geru-i ca un cline.

Și de nu prinzi clipa
Să desfăci aripa
Geaba ieși cu plugul
Că s-a dus belșugul...
„Pește“ cit ai spune
Am fost la regiune
Și într-un răsuflet
Le-am zis ce-am pe suflet...

Ei d-aci-nainte
Tovarășu'... Arvinte
Cînd mă întilnea,
Nu mă mai vedea,
Cică i-am stricat
Ce-a planificat:
Campanie deschisă
La dată precisă
Și-altă noutate:
Agronom la... toate!

Însă agronomul
E și el, ca omul,
Nu în delegație
Dup-o reparație,
Nici la vreo serbare,
Că e zorul mare,
Nici în șapte sate
Să culeagă date,
Ci-i pe cîmp, măi frate,
Nouă să ne-arate
Să lucrăm din inimi
După agronim!

O SARCINĂ IMPORTANTĂ

Aurică Cioc, șeful Serviciului „materiale” și autorul unui instructaj care a făcut vîlvă, cu privire la felul cum trebuiesc liniate tablele anexă pentru minister, se-ntoarse de la slujbă, în după masa aceea, pradă unci agitații neobișnuite.

Cu voce schimbătă spuse soției sale că are de lucru și îndată după masă trecu în dormitor unde, întocmai ca un chirurg înainte de operație, se apucă să-și pregătească ochelarii, guma și creioanele.

— Ia spune, se adresă el pe neașteptate nevastă-sa, care tocmai intra cu cafeaua, ce-ai zice dacă ar trebui să ne mutăm la Făgăraș?

— La Făgăraș?... Cum asta?... Doamne!... Da' de ce?

— Dacă nu mă lași să termin?! se nețăji Aurică. Și adăugă, cu prefăcută indiferență: — S-ar putea să fiu numit director la regionala de acolo... Zic: „S-ar putea”!

Natalița, în viața căreia cel mai important eveniment din ultimele trei luni îl marcase ziua în care Aurică plecase la birou fără flanelă, făcu mai înții ochii mari și simți, deodată, mii de ace furnicându-i plăcut tot corpul.

— Director?... Nu zău!...

Apăsîndu-și, cu mâinile amîndouă, tava de piept, se lăsă binișor pe unul din scaune.

— Vasăzică, asta e!... Director! Aurică dădu din cap.

— Nu e nimic sigur deocamdată. Totuși...
Și numai decît începu să-și istorisească scena din biroul directorului general, cum acesta personal îi adusese la cunoștință această neașteptată hotărîre a conducerii.

În timp ce povestea, Aurică Cioc se legăna pe picioarele îndărăt ale scaunului, înfiorat parcă și-acum de o caldă adiere de vînt „Avem ceva pentru dumneata

tovarășe Cioc! așa mi-a spus. O sarcină de încredere... Nu putem trimite pe oricine. Te duci acolo, la Făgăraș, și iei în primire...” Aici, un telefon de la minister curmase în chip neașteptat convorbirea. Directorul general abia apucase să ridice ochii, în timp ce-și nota de zor:

— Mîine dimineață, dragă Cioc. Cum vii, te înfățișezi aici la mine.

Și bietul Aurică se mistuise de-a-ndărăteala, năucit de-un început de presimțire peste care fulgerau din toate părțile întrebări.

„Făgăraș?... Ce să căute la Făgăraș?... Și tocmai acum, cînd... mă rog, n-a apărut încă nimic oficial, dar toată lumea o știe: Manole Postolache, actualul director de acolo, e mutat aici la Minister... Adică, hm... cu alte cuvinte, el, Aurică Cioc, e trimis să ia în primire de la Postolache... — sarcină importantă, nu? parcă așa a spus directorul general... e trimis să ia în primire... La naiba, ce se poate lua în primire de la un director care urmează să fie mutat la București, dect... dect...”

În clipa aceea îl sunase inspectorul-șef.

— Uite, chiar acum ți-am semnat formele de transport. Poimîine te prezinți la Făgăraș și-ncepi să iei în primire... Principalul este că...

Se răzgîndi și adăugă repede: Las' că-ți spune mîine dimineață tovarășul director general ce ai de făcut. ...Drum bun și s-auzim de bine...

„De bine!” Se putea mai bine ca așa?!
Șterse unul și-l numi pe Ionescu S. Nicolae de la „devize”, văr primar cu inspectorul-șef. Dezghețat și infipt. Clasa 12/3.

Pe urmă își aduse aminte de cearta pe care o avusese iarna trecută cu Ionescu Vintilă de la „devize”. Și asta fiindcă, nici mai mult, nici mai puțin, Ionescu asta, încadrat pare-se la categoria 6/1, îndrăznise să se pronunțe la gazeta de perete cu caricaturi și „ace” împotriva dumnealui, coșcogcamite 10/1.

— Eh, dacă-ai ști el, Ionescu, acuma!

Pe fața lui Aurică Cioc licări un zîmbet.

— Da, da! Chiar așa. Il iai pe locul de magaziner. Categoria 5/2. Îi arăt eu lui, „ace”!... Oho!

Cînd Natalița intră pentru a doua oară cu cafeaua, Aurică V. Cioc tocmai îl numise planificator-șef pe Fănică Jumerea, coleg din clasele primare, de care în nici un caz nu se putea despărți.

— Dintr-un sat cu naș-tu Gogu, din Glogovăț, o lămuri el pe nevastă-sa care, aplecată peste umărul său încerca zadarnic să se descurce printre puzderia de linii și linioare care legau conducerea de rest.

— Așa, nu-i vorbă, ar mai fi ea și Aurelia Tașcu, se-ntoarse rîzînd spre nevastă-sa. Nu? Ce zici?

Aurică Cioc arătă în direcția mesei pe care așteptau, gata pregătite, câteva coale liniate roș-albastre.

— Schemă, pricepi?... Planul de organizare, cum li zicea directorul. Hai, lasă-mă acum, că am de lucru!

Natalița se ridică zîmbitoare. Își uscă lacrimile și trecu repede pe lângă Aurică — ferindu-se să-l atingă, — ca pe lângă un obiect de preț.

— Director!... Ce surpriză, doamne!... Auzi, director!... El!... În sfîrșit...

Rămas singur, Aurică V. Cioc se lăsă cîțva timp în voia valului îmbietor de imagini, care-l purta fericit, de colo-colo, ca-ntr-un scrînciob. Amețit, i se păru chiar, la un moment dat, că aude șăcănitul neîntrerupt al celor două mașini din camera secretarelor... Două secretare... Da, da, chiar așa: două.

Fremătînd de-o bucurie abia stăpînită, Aurică Cioc se aplecă deasupra hirtiei cu dungulițe roș-albastre. La mijloc, sus, desenă un dreptunghi, înscriind simetric, de tipar, cuvîntul „director”. Și dedesubt: Aurică V. Cioc.

Dădu capul pe spate și privi înfiorat hirtia, ca un îndrăgostit care tocmai a terminat de încrustat cu un briceag o inimă cu numele adoratei.

Director: Aurică V. Cioc. Clasa... lăsă loc liber și desenă alte două dreptunghiuri mai mici: adjuncții.

La urma urmelor, gîndi el, poate că un singur adjunct ar fi de-ajuns. Un director administrativ, sau așa ceva.

Șterse unul și-l numi pe Ionescu S. Nicolae de la „devize”, văr primar cu inspectorul-șef. Dezghețat și infipt. Clasa 12/3.

Pe urmă își aduse aminte de cearta pe care o avusese iarna trecută cu Ionescu Vintilă de la „devize”. Și asta fiindcă, nici mai mult, nici mai puțin, Ionescu asta, încadrat pare-se la categoria 6/1, îndrăznise să se pronunțe la gazeta de perete cu caricaturi și „ace” împotriva dumnealui, coșcogcamite 10/1.

— Eh, dacă-ai ști el, Ionescu, acuma!

Pe fața lui Aurică Cioc licări un zîmbet.

— Da, da! Chiar așa. Il iai pe locul de magaziner. Categoria 5/2. Îi arăt eu lui, „ace”!... Oho!

Cînd Natalița intră pentru a doua oară cu cafeaua, Aurică V. Cioc tocmai îl numise planificator-șef pe Fănică Jumerea, coleg din clasele primare, de care în nici un caz nu se putea despărți.

— Dintr-un sat cu naș-tu Gogu, din Glogovăț, o lămuri el pe nevastă-sa care, aplecată peste umărul său încerca zadarnic să se descurce printre puzderia de linii și linioare care legau conducerea de rest.

— Așa, nu-i vorbă, ar mai fi ea și Aurelia Tașcu, se-ntoarse rîzînd spre nevastă-sa. Nu? Ce zici?

— Chiar așa! se bosumflă Natalița. Cum de-ai uitat-o toc-

mai pe Relly? Ai ceva cu ea?

— N-am nimic, dar... dacă nu am locuri? De altfel — începu să-și plimbe arătătorul de sus în jos, printre pătrățele și dreptunghiuri — nici așa n-ai să te plictisești. Ia uite ici: Niculesca, Viorica Spînu, Ciuculeasa...

— Ce facee?... Ciuculeasa? Își ieși de astă dată din fire Natalița, fixîndu-și bărbatul cu niște ochi în care nu încăpea nici un fel de îndurare. Scorpiu asta, care n-a vrut să-mi imprumute cerceii la nunta Vasileștilor?... Să nu care cumva s-o prind p-asta pe schemă, că nu știu ce se-ntîmplă!

Și ieși trîntînd ușa. În urma ei, Aurică V. Cioc se scîrpină după ceafă și scoase un oftat.

Se apucă încet, cu băgare de seamă, să radă numele „scorpiu”. În locul ei o „numi” pe Aurelia Tașcu...

A doua zi de dimineață, în biroul directorului general, Aurică V. Cioc își strîngea cu înfrigurare mapa în care își pregătise în cele mai mici amănunte planul de reorganizare al direcției.

Așteptă nerăbdător să-i vină rîndul și aproape că sări în sus cînd se auzi strigat.

— Cred c-ai auzit despre ce este vorba, — se adresă directorul general cu o voce care i se păru lui Aurică cea mai prietenoasă voce din cîte suzise pînă atunci. Pleci numaidecît la Făgăraș.

Se aplecă puțin peste masă: „Fii atent, însă...”

— Nici o grijă, tovarășe director general, eu...

Și bătu mîndru cu palma peste mapa tixită de hîrtii.

„Am lucrat toată noaptea!”

— Cum ajungi, te duci numai decît la tovarășul director Postolache și iei în primire...

Aici lui Aurică V. Cioc îi fu peste puțină să se mai stăpînească. Trase aer în plămîni de parcă s-ar fi pregătit să dea un chiot și se porni grav.

— Tovarășe director general, e o zi mare pentru mine! Încrederea pe care mi-o arătați astăzi, înseamnă...

— Ai răbdare, tovarășe Cioc! îl opri celălalt mirat. Așteaptă să termin!...

Te duci, vasăzică, la tovarășul Postolache și iei în primire...

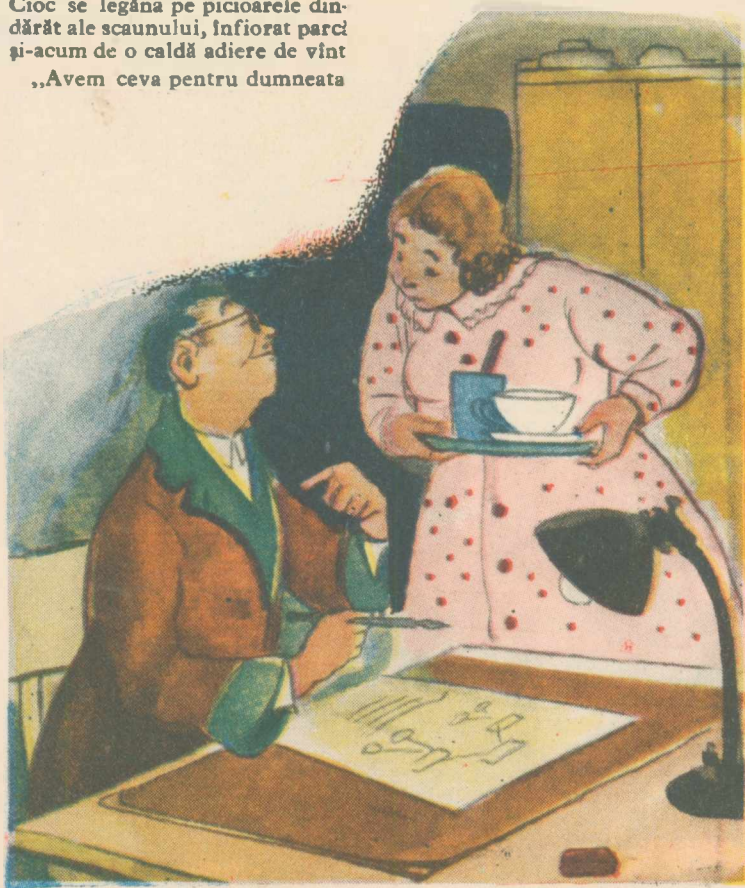
— Iau în primire.

— Cele zece vagoane de car-tofi cari trebuiau să fie aici la bază încă de săptămîna trecută. Într-o săptămîină ești înapoi!... Ne-am înțeles, tovarășe Cioc?... N-auzi, tovarășe Cioc?... Ce-ai rămas așa?... Nu te simți bine?

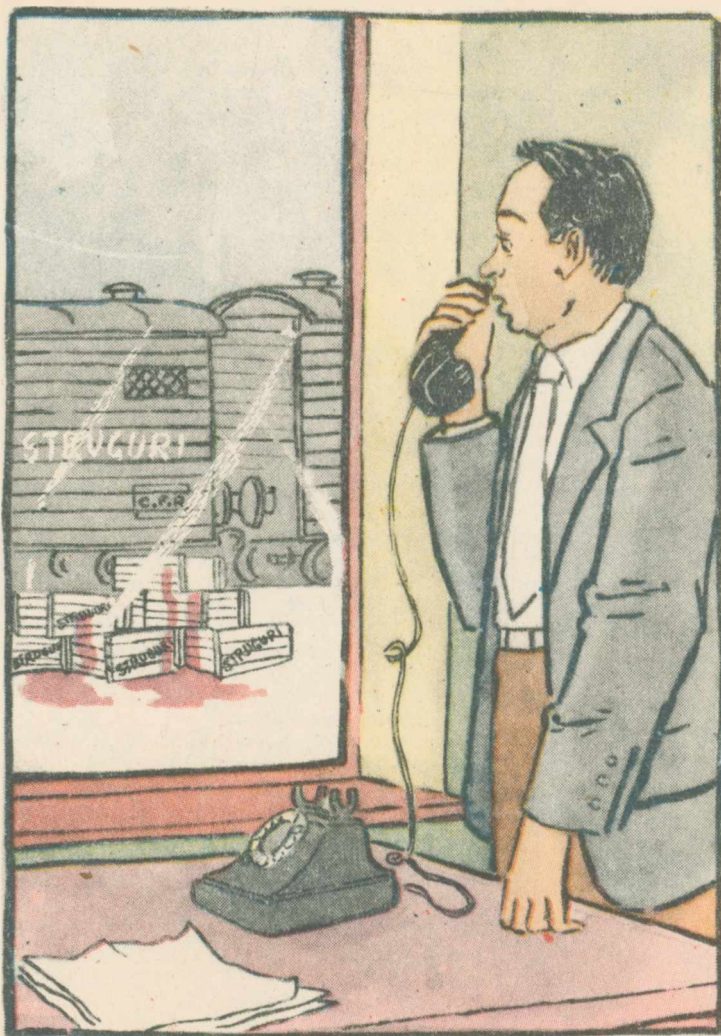
Pe la 11 îl sună nevastă-sa.

— Ce să fac că nu-mi ajung cuferele, o auzi el. Mai am de împachetat vasele și vechitura aia de covor din antreu. Zău dacă face să-l mai cărăm atîta drum după noi... Apropos, ce-ai aranjat cu Relly? Nu care cumva s-o prind...

Aurică V. Cioc trînti telefonul.

Ilustrații de IACOB LAZĂR

— ...Cum? nu, nu, struguri n-au mai sosit. A sosit în schimb niște must..

Desen de **BENEDICT GĂNESCU**

LEUL: — Și eu sint pentru critica de jos!... Cine incepe?...

Desen de **NELL COBAR**

La casa de oaspeți

de **IOACHIM BOTEZ**

Astă-vară, pe o arșiță mare, m-am hotărit să văd Gospodăria agricolă colectivă „Gheorghe Dimitrov”. La o poștă de Călărași. M-am pripășit într-o mașină închisă, între alți mușafiri, și prin nori de praf ce adesea întunecau și soarele, iată-ne ajunși în băutura Gospodăriei din satul Cuza-Vodă. În loc de bine-ai venit, un om în cămașă cadrilată cu roșu, mă ia de mână, mă duce pe o săliță întunecoasă, deschide o ușă, mă împinge înăuntru, zice:

— Asta-i camera de mușafiri.
— Mi-e sete! oftez eu.
— Uite-o colo... mi-arată el fîntîna de peste drum și pleacă.
Ce să fac?... Îmi scot haina și măcar că muștele jucau în odaie o horă nebunească cu muzică de cobze nevăzute, mă trîntesc pe studioul din colț. Hei, dar în țepa lui Tepeș te-ai fi simțit mai bine ca în culcușul acela care va fi fost cîndva studio. Și muștele... pe mine, de parcă aș fi fost uns cu miere, nu cu straturi de praf, de nici nu m-am mai cunoscut cînd mi-am aruncat ochii în oglinda din părete, s-o razi cu țesala de picături-rile muștelor. Mușafir sint eu? mi-am zis. Pe turcește, mușafir înseamnă călător, și pe românește — călătorului îi stă bine cu drumul. Am ieșit deci în drum... Cald.. Și fîntîna geme de sete. În sala de sus a Gospodăriei e o petrecere. Într-acolo urcă mereu de

la ghețarie pepeni cît roata plugului... După vreo cîteva ceasuri, iaca în fața Gospodăriei un pîlc de oameni. Care o fi președintele? întreb.

— Aia, tovarășe, cu șapcă!
— Dumneavoastră sînteți președintele? zic.
— Io! mă privește cam pieziș omul cu șapcă.
— Păi așa cameră de oaspeți e p-aici?
— Da' cine ești dumneata?
— Am venit să scriu un reportaj.
— Actele!
După ce le citește:
— Nu cumva ai vrea și o baie?
— N-ar strica...
— Cam pretențios, dumneata.
— Sint bătrîn...
— Păi, dacă ești bătrîn, de ce nu stai acasă?...
— Vorba e, unde rămîn în noaptea asta?
— Unde? Ia-l și du-l la Pantelie! se răstește președintele către o femeie grasă, care căsca gura la vorba noastră. Se însera. O pornirăm spre sat prin praf pînă la glezne. Într-o ogradă, o rață se bălăcea într-o copaie. „Hm, gîndii eu, carevasăzică face baie... Apoi, către femeie, cu ciudă:
“Lasă, o să-l scriu pe președinte la jurnal.
— D-aia nu mai poate el!... rise femeia.
Și numai decît, ajunserăm la gazda mea de peste noapte.

O IDEE GROZAVĂ

Ce e un inovator?
E un om care privește mai adînc în viitor

Care-atacă noi probleme
Se avîntă, cercetează și descoperă sisteme,

Mult mai simple, mai ușoare,
Aplicabile în muncă și deci mai producătoare...

S-au făcut, știm, începuturi
Și în valorificarea feluritelor rebuturi,

Experiințe concludente,
Care-au dat în multe cazuri rezultate excelente

Obținîndu-se, duium,
Sortimente noi de bunuri practice de larg consum.

Dar sistemul cel mai simplu
De-a utiliza rebutul, fără a se pierde timpul,

L-au găsit, plini de curaj,
Cei de la „Elena Pavel” și „Grivița-Utilaj”

S-au gîndit că la adică
Pot „recupera” rebutul printr-o inovație-unică:

Ei au adunat frumos
Maldărele de rebuturi și deșuri de pe jos,

Și pe gînduri mult n-au stat,
Le-au vîndut cu kilogramul... și le-au „valorificat”

(...Că și banul e, oricum,
Dacă stai să judeci bine, tot un bun de larg consum...)

Din păcate (...cer iertare)
Valorificarea asta este... fără de valoare!...

AUREL FELEA

UN ZÎMBET *prietenos*

de I. AVIAN

Dumneavoastră îl cunoașteți pe Stanciu? Nu? Păcat! Vreau să zic păcat că îl cunosc și eu. Dacă nu-l cunoașteți, nu vă necăjiți. N-ați pierdut nimic. Eu îl cunosc și am pierdut. Și timp, și sănătate și cantina. Dar să vă povestesc mai pe îndelete ce este cu tovarășul Stanciu, deși mai bine n-ar fi și nu s-ar povesti.

Întii să vă istorisesc cine sînt eu. Eu sînt șeful contabil al cantinelor Întreprinderii de construcții 204. Stanciu, Victor Stanciu, este șeful Serviciului „state” de la Secția financiară a Sfatului popular raional Roman. Eu șef-contabil, el șef de serviciu. Carevasăzică, doi șefi. Contabili ca mine sînt mulți; șefi de serviciu ca Stanciu sînt puțini. Dacă n-ar fi deloc ar fi mai bine. De altfel, Stanciu ăsta e un om operativ. Cum vîi la el, cum te amină. Nu zăbovești prin anticameră și nici nu te ține mult. Oh, dacă nu l-ar ține mult nici pe el!

Și, cum vă spusei, la începutul lunii septembrie, m-am înfățișat în fața Stanciului, prezentîndu-i spre aprobare niște state necesare funcționării cantinelor noastre.

— E în regulă! făcu tovarășul Stanciu, zîmbindu-mi prietenos. Azi le răsfoiesc, mâine le citesc, poimîine mă gîndesc și răspoiimîne le iscălesc.

Mă rog, poet... Ce are a face însă poezia cu birocrăția!? I-am explicat despre urgența acestei lucrări și respectuos l-am rugat să le semneze îndată. Mi-a răspuns:

— Imposibil. Acum n-am vreme.

Și într-adevăr nu avea vreme; discuta cu mine. I-am propus să-l ajut: eu să i le răsfoiesc și să i le citesc, el să gîndească și să le iscălească. Nici așa n-a mers.

S-au scurs cele patru zile necesare răsfoitului, gînditului și iscălitului și m-am prezentat din nou. M-a întîmpinat din ușă cu același zîmbet prietenos:

— Le-am răsfoit, le-am citit și m-am gîndit... să nu-ți dau încă aprobarea.

Am simțit așa, ca o amețală, și tot biroul a început să se învîrtească și să se clatine. Cu Stanciu cu tot. Ei, mi-am zis eu ca prin vis, dacă a început Stanciu să se clatine, e bine.

Cînd m-am dezmeticit, am băgat de seamă că cel care s-a clătina

am fost eu. Stanciu stătea înfapt bine în fotoliul său. Mi-a șoptit, zîmbindu-mi prietenos: „Mergi la Secția comercială și îmi aduci o dovadă că respectivele cantine se încadrează în prevederile”, etc., etc.

I-am adus dovada. A luat-o, a parcurs-o repede cu privirea și a mai citit-o o dată. Dar, cînd observai că începe să-mi zîmbească prietenos, picioarele mi s-au înmuiat, genunchii au devenit parcă de gumilastic, iar capul mi s-a părut greu ca de plumb. Mi-a cerut o a doua dovadă. De la Sfat am intrat într-o farmacie:

— Patru piramidoane, vă rog, gemui eu.

— Migrenă?

— Nu, zic, Stanciu...

Farmacistul m-a privit îngrijorat și m-a sfătuit să iau și valeriană.

Au trecut iar cîteva zile și m-am înfățișat la Sfat. I-am întins tovarășului Stanciu dovada cea nouă. Mîna îmi tremura atît de puternic că i-a trebuit multă îndeminare pînă s-o poată prinde. A citit-o încet, calm, rece, atent. Eu, lîngă ușă, stăteam cu sufletul la gură. După cinci minute îndrăznii să-l fur cu privirea. Negru mi s-a făcut înaintea ochilor! Pe fața lui Stanciu, un început de zîmbet prietenos! Atît am mai putut desluși, vag, din depărtare:

— ...regulă... plecați... Iași... aprobare...

După ce mi s-a sfîrșit concediul medical de șapte zile, m-am întors la birou. Aici am aflat că tovarășii mei au plecat la Iași. De la Iași au fost îndrumați la... Stanciu!

Mi-am luat în primire munca, prezentîndu-mă la datorie. Datoria, adică Stanciu, după ce m-a sfătuit să confecționez cîteva cereri, mi-a întins ultima versiune a ultimei petiții și m-a îndrumat spre tovarășul Cozmovici, șeful Secției financiare. Înainte să trec pragul noului șef l-am întrebât pe Stanciu, agățîndu-mi de el o privire deznădăduită:

— Și... și Cozmovici ăsta zîmbește prietenos?

Am intrat. Cozmovici mi-a smuls cererea și o citi tacticos, mușcînd nervos din virful unui creion. Inima începu să-mi bată cu putere. Victorie! Nu zîmbește! Se încruntă! Nu zîmbește! E binee!

— E în regulă, tovarășe, se pronunță Cozmovici.

— Să trăiți!

— Să trăiești și dumneata, dar aprobarea n-o dau. N-o dau pentru că întreprinderea d-voastră a refuzat să-mi împrumute automobilul să plec în raion!

Cinci minute și mă aflam iar în aceeași farmacie, în fața aceluiași farmacist:

— Zece piramidoane, vă rog!

— Stanciu?

— Nu, zic, Cozmovici!

Apoi am mai căpătat șapte zile concediu medical. Zadarnic a fost tot zbuuciumul. Acum nu mai am nevoie de cantină. Sînt la regim.

Mai sînt unii funcționari necinstiți care, în schimbul unor sume de bani, impun pe chitaburi la sume foarte mici

Desen de A. RIK

— PUI MAI MULT, PUN MAI PUȚIN...

Intimplare

Cuplet de N. KANNER

Ștefănescu zis Chiulici
Măi are defecte mici:
Dimineața... e o jale,
Uită omul să se scoale.
Nu c-ar fi leneș cumva
Sau nu poate, sau n-ar vrea
Da-l lasă memoria
Și așa, nitam-nisam,
Uită ora de program,
Opt jumate, opt și-un sfert
Nu-mai știe nici el cert.
Cînd să vindă la servici.
Vai de capul lui Chiulici!

Dar memoria buclucașă
Nu e veșnic nărăvașă
Că la zile de chenzine
Ca prin farmec îi revine
Și leafa, vezi dumneata,
Nu omite să și-o ia.
Deci, în celelalte zile
Cînd directorul Vasile
Vrea să-i facă observații
El găsește explicații,
Zeci și zeci de argumente
Toate foarte elocvente:
— Iarăși mi-ai intirziat!
— Să vedeți... am divorțat!
— Unde-ai fost aproape-o oră?
— Păi mi-am măritat o soră.
— Ai lipsit un sfert de ceas!
— Am avut un parastas.

Da-ntr-o zi, cum s-o măi dregă
C-a lipsit o zi întreagă?
I-ar fi trebuit urgent
Un pretext, un accident
— Dac-aș spune, bunđoară,
C-am alunecat pe scară?
Și pe jos cînd m-am trezit
Cu obrazul ciopirțit
Simțind singe pe bărbie,
Am fugit la farmacie
Și pînă mi-a pansat fața
A trecut și dimineața.
Deh, ideea n-ar fi rea
Dar s-o pot realiza:
Trebuie să mă gîndesc
Cum să fac să mă rănesc.

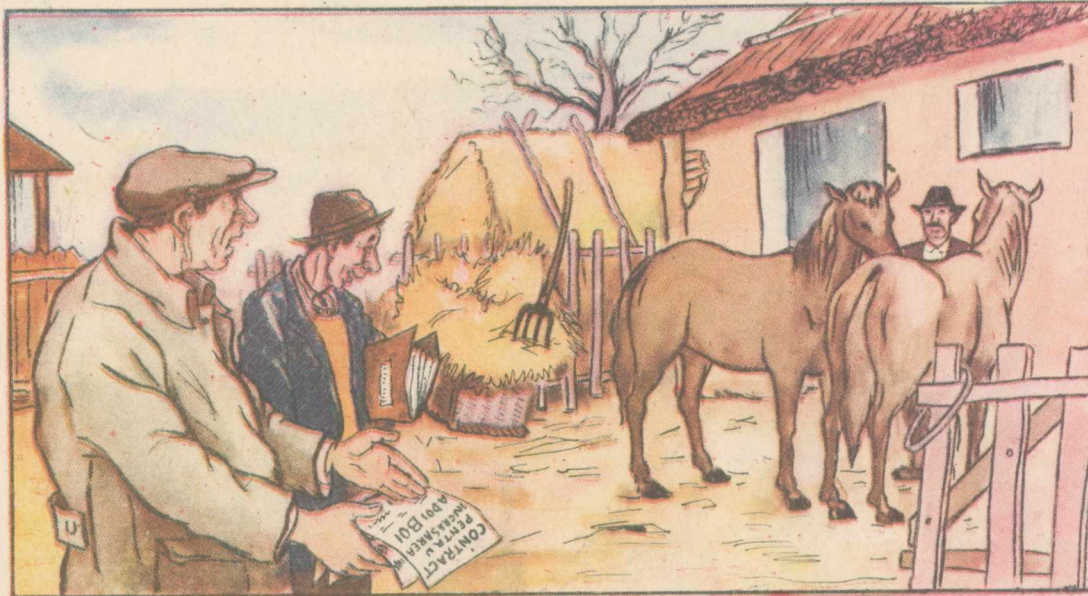
Cu o lamă „București”
Nu e greu să reușești.
Dînd o dată cu perdaș
O să-mi fac obrazul praș.
Dintr-un vas m-am aranjat
Cu concediul aprobat
Ca fiind mare mutilat.

Și făcînd precum a spus
La director glonț s-a dus
Ca să-i spună ce-a pășit,
Cum a fost, cum s-a lovit.
Cum obrazul și-a rănit.
Dar directorul Vasile,
Om cu zîmbete subtile,
I-a răspuns: — Nene Chiulici,
Dac-ar fi așa cum zici
Păi obrazul tău rănit
N-ar fi proaspăt bărbierit.
Ce tot umbli cu povești?
Ai o lamă „București”
Și te-ai bărbierit cu ea,
Lasă, nu mai protesta,
Că mă rad și eu cu ea!
Și-atunci ce mai tura-vura,
Nu-i cunosc eu tăietura?

— ...De ce te-ai speriat așa, tovarășe director? Am venit la d-ta pentru schimb de experiență; d-ta să stai o zi în grajdul nostru dărăpănat, și noi să stăm o zi în cabinetul d-tale...

Din neglijența președintelui Cooperativei din comuna Maglavit, Marin Carandă, care nu a făcut controlul pe teren, avansul dat unui țăran muncitor pentru îngrășarea unor boi a fost folosit pentru întreținerea cailor.

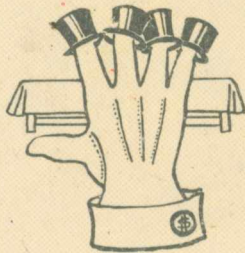
Desen de I. DAVIDESCU

PREȘEDINTELE: — Uite cum se poate înșela omul! Dacă n-ar scrie aci că sînt boi, aș jura că sînt cai!!!...

CONFERINTA

CELOR

4,9,14

de M. EDEL

În saloanele palatului Lancaster House, din Londra, învăluit în tradiționala ceață prielnică „eroilor“ din romanele polițiste care inundă cu literatura lor murdară lumea, s-a jucat deunăzi actul I dintr-o comedie sinistă. Printr-un vulgar hocus-pocus, printr-o scamatorie de bilci, fiare sîngeroase au fost transformate în blinde oițe, biete „victime“

ale unor odioase calomnii. Unor generali nazisti, condamnați la moarte pentru nenumărate crime împotriva umanității, apoi comutați, grațiați, amnistiați, liberați, li s-a dat voie, de către chiar cei care li trimisese ră la spinzurătoare, să comită un nou lanț de crime, mult mai odioase — atomice și bacteriologice. Aceasta, în baza tratatului de

la Bruxelles, transformat — ce perversă ironie! — prin aceeași scamatorie, din armă de apărare împotriva unei noi agresiuni a militaristilor prusaci, într-un instrument pus la îndemîna lor pentru a le înlesni săvîrșirea unei noi agresiuni.

Autorii comediei: imperialiștii americani. **Regizor:** Mr. John Foster Dulles. **Interpreși:** opt lachei europeni ai Wall Street-ului (socotind că și Canada a trecut Atlanticul, spre a deveni o autentică țară europeană) figurînd tot atîția miniștri de externe ai unor țări înfeudate suzeranilor yankei. **Titlu:** „Conferința celor 9“.

La această conferință i s-au oferit lacheului nr. 1, Konrad Adenauer, o așa-zisă „suveranitate“, 12 divizii motorizate, mecanizate și blindate, tancuri, tunuri atomice, 1326 avioane și o marină de război. Iar lui Mendès-France, care a jucat rolul clovnului care primește palmele, i s-au oferit... garanții. Mr. Anthony Eden, subtil diplomat, s-a jurat că va lăsa pe loc, și pe timp de 44 ani, cele 4 divizii aflătoare în zona de ocupație engleză, ca să apere Franța împotriva celor 12 ale lui Adenauer. Ca și cum nu s-ar ști că aceste 4 divizii s-ar topi instantaneu, sidoma celor 4 divizii britanice evaporate în 1942, la Dunkerque.

Iar Mr. John Foster Dulles, săritor nevoie mare la necazurile „prietenilor“, spre a ușura situația lui Mendès-France, s-a jurat și el că va lăsa pe loc, și pe timp de 44 de ani, diviziile aflătoare în Europa ocupată de americani. Ca și cum nu s-ar ști că diviziile americane care, în 1944, se retrăgeau... în pas alergător, sub comanda supremă a generalului. Eisen-

hower, ar fi făcute ciulstedt — lans ofensivă — istoricul S preajma cră fi obligat s fulgerătoare retragă div a le expedi pe frontul

Istoria se Hitler „neacordate Adenauer peșcheș, dr Cees ce simple: Da vizii „refuz 1935), la 70 la cite divi 12 divizii pregătite c 24?... Un mentară ar din ochi, d mași ai Oc putea deslu Garanții minte?... S-a jurat cenușa lui că nu va re viera lui de cîte ori jurămint pe și-a dat ară dinul de ag „Dat fiind o soluție pr 1 septembrie

Actul al trece la Pa

În țările capitaliste criza economică ia proporții tot mai mari

Desen de H. LERU

— Ehe! tu ești tinăr, dar eu am apucat timpurile cînd se mai putea găsi un os.

Desen de L. DARIAN

rivite, turtite, le lui Rund- și disperată ca răspuns la Churchill, din viași an, n-ar uzist, printr-o e ofensivă, să ndstedt spre mare urgență

1933, dreptul, divizii. Lui dintr-o dată, rma 12 divizii. leună de trei rcat cele 7 di- (3), la 36 (in a 214 (in 1941). Adenauer cele 1954, când are și camuflage, asa a 4-a ele- ema cît ai clipi i între diplo- : fac a nu o

uni?... Jură-

la Londra, pe fi „cuminte“, ă pentru rein- schland“. Dar eherrerul același rust 1939, cînd , semnînd or- otriva Poloniei: hotărit să obșin Data atacului: acului: 04.45“.

ecțiunea se pe-

La Palais Chaillot, cei 4 „mari“ ai micii Europe, care sînt, în ordinea importanței, reprezentanții Wall Street-ului, Germaniei, Angliei și Franței, întăresc și semnează acordurile pregătite la Londra.

Actul al III-lea. — Cei 14 „atlantici“ primesc, cu mare alai, Germania occidentală în pactul lor, care nu va mai fi al celor 14, ci al celor 15. Joc de cifre, jocuri de război.

Jucărie de care s-au bucurat cu osobire Dulles și Adenauer. Au și spus-o. Secretarul de stat în următoarele cuvinte: „Avem (adică SUA) toate motivele să fim mulțumiți“. Cancelarul: „Rezultatele obținute mă umplu de satisfacție și de speranțe“.

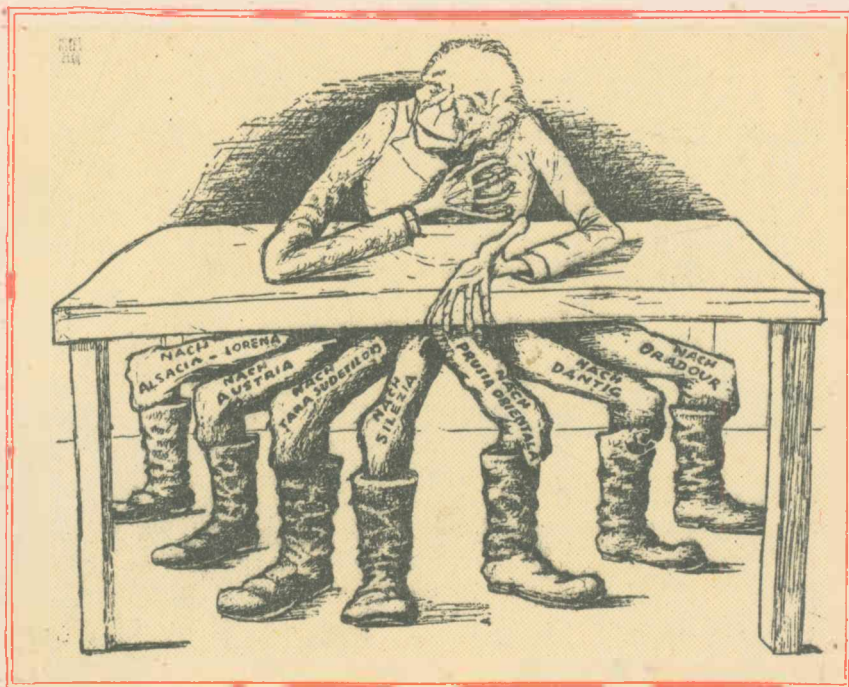
Are și serioase motive dictatorașul de la Bonn de a fi plin de satisfacție. Dacă în discuțiile celorlalți mai stăruie dihonnia și răzbat contradicțiile, între Dulles și Adenauer înțelegerea este desăvîrșită. Poziția lor e fermă și clară: dumnezeu a însărcinat Wall Street-ul să conducă lumea, iar Wall Street-ul îl însărcinează pe Adenauer să conducă Europa occidentalilor. Și de îndată ce Bonn-ul va fi căpătat suveranitatea deplină sub ocupație americană, Adenauer va fi înaintat de la rangul de Gauleiter al Germaniei naziste, la acela de Gauleiter al Europei capitaliste.

Totuși, ultimul act al farsei, ratificarea acordurilor, încă n-a fost jucat.

*

În Franța, pe vremea monarhiei, cînd un suveran își da obytescul sfîrșit, șambelanul anunța popoului evenimentul, dintr-un balcon al palatului, cu sacramentalele cuvinte: „Regele a murit... Trăiască regele“.

Desen de MITTELBERG
apărut în L'Humanité Dimanche, nr. 314 din 3 oct. 1954

— Vă asigur că n-am nici o intenție agresivă.

Poporul, care n-avea cum să ști dacă noul rege va fi mai acătării decît cel decedat, nu vedea motiv de bucurie în schimbarea domnului.

Cu atît mai puțin se va bucura cînd premierul Mendès-France va anunța de la tribuna Adunării Naționale: „Armata europeană a murit — Trăiască armata europeană!“.

Nu este totuși exclus ca în urma „aranjamentelor“ lui Mendès-France cu unii parlamentari, direct „interesai“, acordurile să fie ratificate. Dar tot așa nu este exclus ca poporul francez, care a trimis la plimbare prima ediție a armatei europene, s-o trimită la plimbare și pe a doua, cu parlament cu tot, dacă acesta va trece peste voința lui.

Desen din „Krokodil“ de BORIS EFIMOV

SURZENIE AMERICANĂ

IN LUMINA FAPTELOR

Trei „europeni“ calificați

Cancelarul Adenauer a și început să recruteze cele mai calificate și mai de nădejde elemente pentru alcătuirea noului Wehrmacht, și le alege, de preferință, dintre criminalii de război liberi, sau încă deținuți după zăbrele.

Au mai fost astfel puși în libertate, deunăzi, pentru a întări cele 12 divizii acordate de conferința celor 9, din închisoarea de la Werl, aflată prin împrejurimile Bonn-ului, trei „băieți buni“, pe care li așteaptă o carieră strălucită. Anume Walter Klettke, O. Wladislaw și Otto Kulesa, reținuți la pușcărie pentru o nimica toată: n-au ucis decît un singur pilot aliat și n-au torturat, decît cîteva sute de deportați din lagărul de concentrare de la Bergen-Belsen. Dacă oamenii s-au apucat să moară în urma acelor torturi, nu încapе îndoiială că au făcut-o numai și numai ca să-i bage în incureătură pe cei trei băieți „de treabă“.

Se afirmă că ei s-au și gătit cu noua uniformă a noilor SS, copiată leit după aceea a trupelor americane, și stau gata să salveze de la pieire „idealurile europеiste“.

Prudența este mama înțelepciunii

Corespondentul din Washington al foii reacționare elvețiene *Journal de Genève*, amestecînd adevărul cu minciuna, servește cititorilor săi răspunsul la două foarte interesante chestiuni:

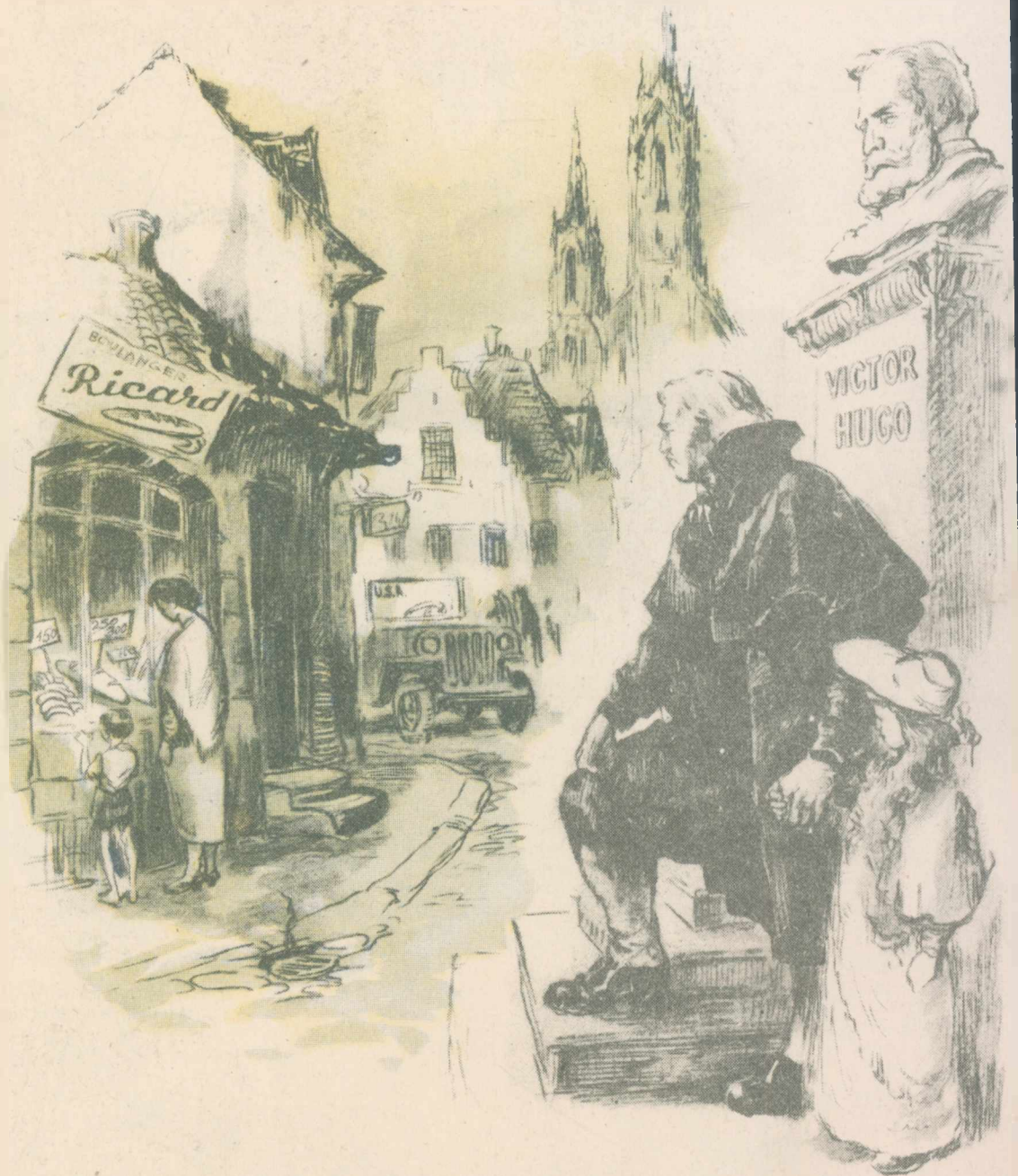
1. De ce vor imperialiștii yankei să facă un război de agresiune împotriva Chinei?
2. De ce nu-l fac?

De ce vor să-l facă este un ce îndeobște cunoscut. Monopoliștii din Wall Street nu se pot consola de pierderea imensului teritoriu chinez, tocmai cînd se pregăteau să-l prade mai temeinic. Dar condeierul elvet de la Washington descoperă, firește, o altă cauză; una cu desăvîrșire inedită, caraghioasă pe cît de lacrimogenă. Ascultați-i vaielele:

„Generații de copii americani au fost învățați să nu-și mănînce prăjiturile fără a se gîndi la micii chinezi care mureau de foame. Și iată că micii chinezi, crescuți mari, au tras cu armele în americani“.

De ce mureau micii chinezi de foame? Corespondentul cu pricina, ca și luna — vorba poetului — „știe multe dar nu spune“. Toată lumea știe însă că copiii chinezi mureau de foame pentru ca copiii milionarilor americani, ca și cei ai milionarilor chinezi, de altfel, să mănînce prăjituri. Poate fi adevărat și faptul că se vor fi găsit atunci, la Washington, cîteva cucoane caritabile și sentimentale, care să fi organizat, după moda burgheză, serate dansante cu whisky și șampanie, pentru ca din venitul lor să se expedieze, în stil american, 2-3 saci de făină mucegăită, pentru

10 „URZICA“

JEAN VALJEAN: — Nimic nu s-a schimbat !..

STIGMATE DE NEȘTERS

astimpărarea foamei a milioane de copii chinezi.

Și iată că în războiul din Coreea, acei copii chinezi, salvați de la moarte de către nobilele dame americane, au tras împotriva oștilor lui McArthur. Ce neagră ingratitude!..

A doua chestiune:

De ce nu fac imperialiștii americani război? Ne-o spune cinstit corespondentul: nu-l fac de frică. Printr-o inexplicabilă alunecare a condeiului, scriptologul lasă de data asta să-i scape adevărul-adevărat. După o serie de lămuriri destul de juste el scrie:

„Iată ceea ce explică atitudinea fermă, dar prudentă, a Pentagonului, care nu vede cu ochi buni perspectiva unui război, la asemenea depărtări, în care S.U.A. s-ar găsi angajate *singure* împotriva a 600.000.000 chinezi...“

Pentagonul este prudent, vezi bine. Nu uită că în Coreea, deși împestrîtate cu englezi, turci, francezi, canadieni, neozelandezi, australieni etc., etc., trupele americane au fost silite să dea bir cu fugiții dinaintea „ingraților“ copii chinezi, crescuți mari — și încă ce mari!

MENDES-FRANCE: — Se pare că nici vopseaua asta nu-l scoate cu obrazul curat..

Desen de V. TIMOC

Un tren a-ntrziat un sfert de ceas

de CONSTANTIN OTTESCU

Un tren a-ntrziat în gară un sfert de ceas. Un sfert de oră
Nu-i mult când pe peron, pe-o bancă, aștepti o tanti sau o soră:
Te întâlnești cu un prieten, te mai întinzi la un taifas
Și nici nu știi când trece vremea... Nu e prea mult un sfert de ceas...

Dar dacă sora nu ți-e soră și nici mătușă... bundoară
Să-i punem numele generic și inocent de „verișoară”
Atunci problema se complică, te-nvârși nervos pe loc mereu
Și sfertul de-oră de așteptare se va-implini ceva mai greu.

Sau când ești tu funcționarul ce-ajunge c-un rapid de 9
Chemat urgent în Capitală de directoarea ta cea nouă

Ce-ai auzit că socotește orice moment și îl notează
Atunci... atunci se schimbă cazul: un sfert de ceas în plus contează.

Să zicem că aștepti în gară un delegat plecat să știe
Ce s-a-ntrimplat cu cheresteaua ce trebuia de mult să vie
Și indirect ești responsabil (ai încărcat-o în vagon).
Se scurge-ncet un sfert de oră de așteptare pe peron.

Inchispuie-ți: la ora zero sosește trenul de Constanța
În București-Nord... Vii noaptea. E natural: nutrești speranța
Că poți să prinzi tramvaiul ultim: un 15 care trece

—Vorbind în termeni C. F. R-istici—precis la ora 0¹⁰.
Când stai cu casa lângă gară, nu-i mult că trenul întârzie
Un sfert de ceas... Dar ce se-ntimplă când stai mai la periferie,
Pe Calea Rahovei, de pildă, sau la Traian, sau în Obor?
Te vezi silit în miez de noapte s-o iei agale la picior
Ba poate ai și nenorocul să fii cu geamantanul plin.
Atuncea, vezi, în cazul ăsta, un sfert de oră nu-i puțin.

Cu trenul care întârzie un sfert de oră, un bolnav
E transportat în Capitală și cazul lui e foarte grav,
O operație urgentă cu aparate complicate
Cum doar în București se află, ar fi de actualitate.
Dar trebuie făcută grabnic căci dacă starea mai persistă
I s-a prezis cu siguranță că organismul nu rezistă.
Când știi că poate o viață e suspendată de-un minut
Orice întârziere-i mare, și-i mult un sfert de ceas pierdut.

Un tren a-ntrziat în gară. Să spunem are 5 vagoane,
Și-n fiecare-ncap, să zicem, în tot, vreo 60 de persoane.
Luăm 60 ori 5 odată. Și împărțim cu 4-acum.
Sînt șaptezi și cinci de ore pierdute de un tren pe drum.
Și asta dintr-o-ntrziere cu-aspectul aparent minoră.
Sînt șaptezeci și cinci de ore pierdute într-un sfert de oră.

3 CEASURI RELE

de ȘTEFAN HORIA

Stă Gheorghică Ciucea și
tot miră: cum de i s-au întrim-
plat lui toate astea? Hotărât!
Nu mai e dreptate pe lumea asta.

Intră mai acu' cîtăva vreme în
casa lui Dumitru Buzatu, plin
de gânduri bune. De cînd îl cu-
noaște el pe nea Mitică! Bună-
tatea pe două picioare! Nici nu
se cuvenea să fie primit în vre-
un alt fel, decît:

— Tu, măi Ciucea?
— Fu, taică, ce să-i faci?
— Tu să-mi faci mie una ca
asta?

— Datoria, taică... Zău că nu-s
vinovat!

Mai mare rușinea să te duci
pe la casele oamenilor cumse-
cade, să-i iei la rost, să le con-
trolezi gospodăria, numai pen-
tru că sefului i s-a năzărît că
declarațiile sînt mincinoase.

— Cum mincinoase, măi? Că
la mine, legea socialistă e mai
sfîntă ca litera de evanghelie!

Poftim! să mai spună tovară-
șul Tătirică că nu-s chiaburi în-
tre chiaburi! Și apoi, ce fel de
chiabur o fi nea Mitică, ăsta,
care abia de a recoltat cît să-i
ajungă pentru ale gurii. Bietul
de el, ca mine, în primăvară,
îl vezi cu cerere la centrul de
semințe, să fie ajutat, că nu
i-a rămas nici bob. Și n-or să-i
dea, pentru că-i chiabur! Mare
nedreptate și pe pămîntul ăsta!
Ia auzi-l numai cum îi merge
gura! Pe cîntea mea că glăsu-
iește mai frumos ca la ședințele
de la Sfat.

— Adică eu mă subtrag de
la predarea cotelor? Adică eu
trec peste legea socialistă? Legea
socialistă, care pentru mine e
mai sfîntă ca litera...

— Stai, nene Mitică, ia-mă cu
binisorul! Îți fac un control,
semnăm un proces-verbal, o for-
mă, colo, și...

— Dar șezi, că oricît de ne-
pricopsiți om fi, un scaun tot ăi
găsi la casa noastră... Vai de
capul nostru ce-am ajuns... Ia o
țuică, măi, Ciucea, că mi se rupe
inima cînd mă gîndesc la pro-
cestu' tău verbal... Asta ne mai
lipsea, la sărăcia noastră?

— O formă, taică...

— Formă, formă!

— De hîrtie, taică.

— De hîrtie, că numai de hîr-
tii vî arde! Ia! Pune și aste
două sticle de țuică în formele
alea de hîrtie, să fie de sufletul
morților, să mai ziceți că Du-
mitru Buzatu e așa și pe dinco-
lo, vai de capul și de zilele
mele!

Lui Ciucea îi vin lacrimile în
ochi! Uite, domnule, la cine
trebuie să mergi în control!...
Plînea lui dumnezeu! Ca să nu
mai vorbim de țuiculiță! Un
boboc pe varză ar mai lipsi!
Păi, cum să fure omul ăsta hra-
na muncitorului?

— Mai ia un pătărel, măi,
Ciucea, că ori cu unul, ori cu
două, tot așa amărîți ne-om duce
pe lumea ailaltă! Auzi, măi! Eu
să mă subtrag de la cote! Eu,
măi, care pentru mine legea so-
cialistă... Ai prins-o, Leano? Așa,
fă, muiere! Adă-o aici! Na,
măi, Ciucea, trece și gîsca asta
în procestu' tău verbal!

Ei, na! Visezi la boboc și te
pomenești cu o gîscă! Păi, unde
găsești om mai darnic ca nea
Mitică Buzatu? Să aibă, și su-
ffletul din el și-ar da! Păi pe
un asemenea cetățean să-l bă-
nuiești...?

— ...că dacă noi, calicii, n-o să
ne ajutăm unii pe alții, d-apoi
cine? Control, hai? Tu, la
mine, în control?

— Vai de mine, nene Buzat-
tule...

— Ei, hai cu mine în con-
trol! Să nu zici că mă ascund
de statul socialist!

— Eu, nene?...

— Hai, măi, cu mine, în con-
trol la pivniță, că am o vișă
de Cotnar de trei ani. Vai de
capu' meu, ce-am ajuns, să-mi
faci tu, mie, procest-verbal!
Damigeană ai adus?

— Eu, nene Mitică?

— Nu tu, măi, nu tu! Ai ui-
tat, văzuși? Tot eu! Că tu ești
cu hîrtia! Numa' vezi să ai
destulă, să învești bine dami-
geana cînd ieși de-aici, ca să nu
se pornească gurile rele cum că

vii în control la cote, și pleci
de la mine cu plocon! Fșșșt,
foalele dracului! Na, mai trece
și aste 8 ouă din cuiabar în pro-
cestu' ăla verbal al tău, să nu
mai zică statul că mă subtrag...
că pentru mine, legea socialistă
e literă de evanghelie, mă...

Păi, drept e ca tovarășul Tă-
tircă, de la Centrul de predare,
să treacă pe-acolo tocmai cînd
iese omul din control, încovo-
iat sub povara sarcinilor de fe-
lul Cotnari a-nția, gîscă a doua.
ouăle din cuiabar a treia și da-
migeana a patra?

— Ce-i cu dumneata, tova-
rășe Ciucea?

Să-ți vină să rîzi și să plîngi
în același timp!

— În control la sustragere,

tovarășe Tătirică... hăc... I-am
controlat chiaburului și cote-
țul... hăc... și pivnița... hăc...
pînă și cuiabarele de ouă... Cum-
secade chiabur, tovarășe... El...
hăc... pentru legea socialistă...
Am și proces-verbal...

Greu e să scoți sticla din
procesul-verbal în care ai înve-
lit-o, mai ales că în loc de un
proces vezi două și nu știi de
care să te apuci mai întîi! Așa
că mai bine te lași păgubaș, îți
iei șeful de braț și-l tragi spre
Centru.

Da' el, nu! Te trage înapoi
la chiabur!

— Lasă omul, nene Tătirică!
Vai de litrișoara lui, om cu 18
pogoane de n-a scos nici opt
sute de kilograme la hectar! Că
dacă avea, dădea... hăc... din
mîini și din picioare să iasă la
primăvară măcar cu bob de să-
mînță.

Păi, după coșar cauți? În po-
dul grajdului? Ce făcuși, nene
Dumitrache? Ce nu-mi spuseși
că aici ai adăpostit sămînța, tai-
că, s-o fi trecut și pe asta în
proces?

— Șaizeci de saci de sămînță,
jupine?

— Tot pentru statul socialist
i-am pus deoparte, nene Tă-
tircă, uite, să zică și Ciucea,
ăsta, că mi-a gustat vinișoruuuu...
numa' să-ți aduc și dumitale o
damigeană, să fie de sufletul
morților, că pentru mine legea
socialistă...

Stă Ciucea și se miră. În loc
de un proces-verbal, au ieșit
două procese... În lege! Unul
de la dosirea „Sămînței” Buzat-
tului, și unu de la... hăc... Da'
mai bine să nu-și amintească!
Măcar să fi avut parte de bo-
boc! Da' și ăla s-a dus pe apa
simbetei... Că era chiar într-o zi
de simbătă, adică în mreața celor
trei ceasuri rele: unul, cînd te
lași pișcat de „cîntea” chiabu-
rului, al doilea, cînd te prinzi...
tovarăș la „sărăcia” lui, și al tre-
lea cînd îți iese în cale șeful,
înainte de a te fi hotărît pe care
din cele două cărări s-o apuci!

Unii cetățeni manifestă o totală lipsă de grijă față de copacii din parcuri

Desen de V. VASILIU

COPACUL: — În viața mea n-am fost înconjurat de atita... dragoste...

Doctor Urzica

de SORIN RĂȘCANU

Într-una din zilele trecute, doctorul Urzica a fost chemat la Constanța, pentru a da grabnice îngrijiri tovarășului inginer M. Haimovici de la Întreprinderea comună Constanța. S-a constatat că tovarășul inginer suferă de o foarte gravă boală de picioare. Astfel el nu se poate deplasa pe jos nici măcar de la Uzina de apă pînă la Sfat, la regiune sau la bancă, deși aceste instituții sînt foarte apropiate. De aceea, el folosește mașina Uzinei de apă, care este necesară pentru transportul materialelor. Ținînd seama că bolnavul funcționează la uzină în calitate de inginer și nu în calitate de materiale, ținînd seama că materialele nu pot merge pe jos, ceea ce inginerul trebuie să poată, s-a pus următorul

DIAGNOSTIC: În picioarele tovarășului inginer s-a localizat microbul „Comoditatis extremis” combinat cu o foarte puternică „automobilomanie”.

TRATAMENT: Se va confecționa bolnavului o pereche de tălpi solide și i se va face o serie de injecții cu Vitamina S. R. (simț de răspundere față de necesitățile uzinei). Se speră că în urma acestui tratament, bolnavul va fi pus pe picioare... ca să poată merge pe jos.

Responsabilul librăriei din Hunedoara, Grigoriu Constantin, manifestă de foarte multă vreme semne de îmbolnăvire a celor două mîni, în special a celor cinci degete de la mîna stîngă. Acest lucru l-au observat clienții care au văzut, de exemplu, că pentru un pachet de șervețele care în Orașul Muncitoresc costă 1,57 lei, la librăria din Hunedoara, plătesc 2 lei; pentru un ghiozdan care în Orașul Muncitoresc costă 10,30 lei, la librăria condusă de Grigoriu Constantin plătesc 12 lei, și altele. De asemenea, cînd îi sosesc stilourile, responsabilul se îmbolnăvește la toate cele zece degete, căci nu vinde stilouri decît pe ochi și pe sprinceană, contra o mișcare din urechi.

DIAGNOSTIC: Bolnavul suferă... adică bolnavul nu suferă de loc, suferă clienții.

TRATAMENT: Pacientul are nevoie de mult aer liber. El va fi trimis de urgență la mare, la munte, la deal, la șes, în sfîrșit, oriunde este mult aer și nu e librărie.

Următorul bolnav la care a fost chemat doctorul Urzica, este șoferul Dogaru Ion, care conduce mașina nr. 27500 P1, de la Oficiul de reparații capitale Cîmpina. Acest bolnav manifestă simptome de uscăciune totală și permanentă a gîtului, pe care, dorind să-l mențină în stare de umiditate, îl stropește cu produsele diferitelor vii din țară. Din nefericire însă, aceste produse, prin specificul lor, deși sînt turnate în jos, spre gît, ele se urcă în sus, spre cap, ceea ce a făcut ca șoferul Dogaru Ion să nimerescă în ziua de 16.IX.1954, într-un stîlp. Din păcate bolnavul nu se afla singur, ci cu mașina, și anume, chiar în mașină.

DIAGNOSTIC: Bolnavul prezintă semne că ar fi dat în mintea copiilor, deoarece, după cum se vede, și-a reluat obiceiul de sugaci. De asemenea, tot ca o amintire din perioada de școală, el conjugă mereu verbe, și mai ales verbul „a veni”. Dar în loc să-l conjuge corect: Eu vin, tu vii, el vine, — bolnavul îl conjuge greșit: Eu „vin”, eu „vin”, eu „vin”... și-l dă pe gît.

Boala se numește: „Vin pelin sau de Tîrnave”.

TRATAMENT: Apă.

Un alt bolnav în stare gravă, am găsit la restaurantul cooperativei „Videle” din comuna de același nume, raionul Vida. Bolnavul este ospătarul Vasile Țăiatu, care servește clienții cu orice, afară de condica de sugestii și reclamații. Boala se manifestă și printr-o dezvoltare extrem de accentuată a imaginației: de exemplu, tovarășul Țăiatu refuză să dea condica, pe motiv că aceasta face parte din... inventar.

DIAGNOSTIC: Bolnavul suferă de boala „Autocriticam lipsam”, complicată cu accese de „Condicofobie”.

TRATAMENT: Se recomandă tovarășului ospătar: Felul I: salată de ardei iuți (ca să-l usture). Felul al II-lea: friptură de iepure în foi de dafin și cu foi de condică. Felul al III-lea: rasol de pui cu o garnitură de critică, nu în sos ci în ședință. Nimic dulce, că-i strică. Totul se servește cît mai piperat și fără bacșiș.

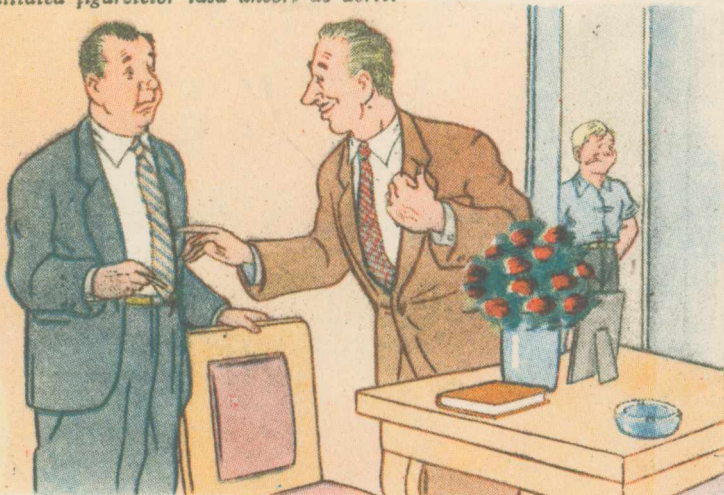
Coșereaș Petre este alt bolnav care a fost consultat de doctorul Urzica tot în comuna Videle. Tovarășul Coșereaș este electrician și responsabilul stației de radio-amplificare din comună. Boala lui se manifestă printr-o totală amnezie. Astfel, el a uitat că radio-amplificarea merge cu electricitate și susține că ea funcționează numai cu găini, ouă, lapte, vin, unt, și altele. Și el a dovedit aceasta: ori de cîte ori un localnic nu aduce la stație o găină, niște ouă sau alte alimente cerute de responsabil, respectivului cetățean îi tace difuzorul (pentru că responsabilul taie firele). Cum aduce omul găina, difuzorul vorbește. (Pentru că electricianul repară firele).

DIAGNOSTICUL: Bolnavul suferă de o Șperțociupeală cronică, complicată cu o Septicemie (Septicemie, adică „mie”, mie găini, mie ouă, mie unt, și vouă radio).

TRATAMENT: Bolnavul nu trebuie tratat cu indiferență ci, cu un preaviz. În prealabil trebuie bine frecat ca să-i iasă untul... găinile, vinul, etc.

LEAC SIGUR

Calitatea țigaretelor lasă uneori de dorit.

— Dați, vă rog, fiului meu o țigaretă ca aceea pe care mi-ați oferit-o mie. Aș vrea să-l dezvăț de fumat.

Desen de FRED GHENEȘCU

LA O COOPERATIVA DE CROITORIE

CLIENTUL: — Dar va țegi bine?
CROITORUL: — Asta nu știu! Dar dacă mi-o dați... „particular”?!...

Desen de N. NOBILEȘCU

de S. MANEA

Sărmanele păsări. De-ar fi știut ele de ce țiea atât de mult Florea Coporan, responsabilul restaurantului „Jiul” din Giurgiu, la penele lor, de ce supraveghea el cu străznicie, ca nu cumva să li se smulgă o pană, cât de mică!

Sărmane și naive păsării! Ele interpretau drept dragoste pârintească ceea ce nu era decât calcul meschin. Bine, calcul, calcul, — te întrebi, dar ce-i cu penele? Nu cumva le servește consumatorilor? Sau poate le valorifică în alt fel? Nici una, nici alta. Cu toate însă că nici penele, nici intestinele și tot ce se găsește în interiorul păsărilor, nu sînt consumabile, clienții restaurantului „Jiul” au parte de ele. La socoteală, bineînțeles. Căci spiritul inovator al lui Florea, l-a împins pe acesta să împartă porțiile de carne după... greutatea păsării vii. Iată de ce în făruriile celui ce comandă carne de pasăre, se lăfăie, spre necazul lui, o aripioară, ori o fărîmă de pulpă de cel mult 85 grame, în loc de o porție adevărată, adică de 120 grame.

Fiind vorba despre necazul consumatorilor, să vedem cum a încercat să-l potolească inovatorul nostru, turnînd peste foc... bere.

Colegii lui întru „responsabilitate” de la „Dunărea”, „Caraiman” și „Sabarul”, aveau un sistem foarte primitiv de a realiza unele „plușuri”. Este știut faptul că acidul din bere mă-

rește volumul acesteia, astfel că un butoi cu 300 țapi, dă în realitate 333 țapi. Pentru un butoi cu 100 litri ei luau deci 333 lei în loc de 300 lei, fără a marca însă la casier această diferență. În 7 zile ei au avut un plus în buzunarele proprii de 467 lei.

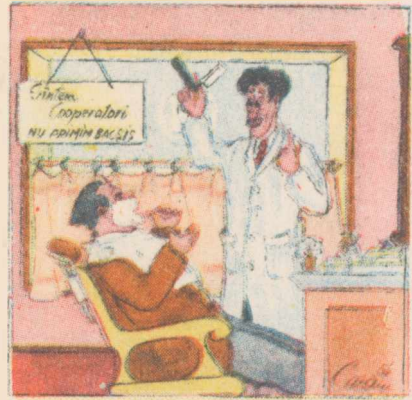
„Nepricepuții!” — spunea despre ei inovatorul Florea Coporan. El aplica o metodă mult mai bună, mai „cinstită”. Și anume, vărsa toți banii la casă. Cinstit. S-au marcat în mod corect, toți țapii consumați. Cum însă nu e just să ai plusuri de bani în casa întreprinderii, seara inovatorul căra acasă alte mărfuri de valoarea respectivă.

E însă o veche zicală: „urciorul nu merge de multe ori la apă”. S-a nimerit ca unul din consumatori să fie și inspector comercial. Nici acum nu înțelege Florea Coporan de ce nu i-au plăcut inspectorului inovațiile sale cu berea și cele păsărești (ca să nu zicem găinărești).

Stă și reflectează adînc la „mustarea cu avertisment” ce a primit-o ca răsplătă pentru „inovațiile” sale.

Reflecțiile sale și concluzia inspectorului ar trebui să-i pună serios pe gînduri pe acei care încearcă ori aplică inovații asemănătoare.

La unele unități ale cooperativelor de frizerie mai există cooperatori care iau bacșiș, ca de pildă Ciobotaru Adolf, de la cooperativa „Igiena”—Iasi

FRIZERUL: Cum doriți, după aliș sau cu bacșiș?

De la cititorul nostru C. CAZACU

Raidul Urzicii

PRIN SPITALE ȘI POLICLINICI

de NIC TAZODAN

La spitalul Colțea

Zice Urzica:

— Bine v-am găsit sănătoși.

I se răspunde:

— Bine-ai venit. Spune-ne ce te doare?

— Venisem să mă interesez ce vă doare pe dumneavoastră.

— Pe noi? Nimic.

— Totuși aș vrea să vă fac o „vizită”.

Urzica și-a pus halatul și a început „vizita”. A găsit totul în ordine. Totul pus la punct. În special Secția chirurgie unde... de... lucrează directorul spitalului, tovarășul T. Georgescu. Aiciera, vorba aia: lux, clasa una.

A vrut să plece Urzica, dar cineva de la maternitate a oprit-o.

— Stai. Vino și pe aici. Fă-ne și nouă o „vizită”!

Le-a pus să zică 33, apoi le-a întrebat ce le doare.

— Uite ce ne doare. A arătat o moașă. A arătat spre niște ziduri, spre niște locuri unde este nevoie urgentă de reparații și direcția târăgănează de mai mult timp.

A întrebat Urzica:

— Aici e maternitate?

— Da.

— Apartine tot de spitalul Colțea?

— Tot.

— E un fel de „copil” al spitalului?

— Un fel de „copil” vitreg.

— Și sînteți multe moașe aici?

— Multe.

— Atunci știu de ce nu se fac reparațiile.

— De ce?

— Direcția se orientează după proverbul: „Copilul cu multe moașe rămîne cu...” reparațiile nefăcute.

Și Urzica a pornit-o spre...

Spitalul Cantacuzino

Aici Urzica a ascultat o discuție între dr. Popea Viorel și

salariata Elena Dumitrescu de la Întreprinderea A.C.R.A.

— Tovarășe doctor, nu prea mă simt bine.

— Să-ți dau un repaus.

— Vai, ce draguț sînteți.

Și d-rul Viorel Popea, care e draguț, i-a completat certificatul nr. 6554 prin care i-a dat pacienței un repaus de 7 zile. Adică 3 + 4.

— Trebuie să mai trec printr-o comisie?

— Ei, comisie...

— Atunci...

— Atunci să-ți mai dau 7 zile.

I-a completat și certificatul nr. 6555 pentru 3 + 4 zile.

— Dacă n-o să mă simt bine peste 14 zile, o să mai trec pe la dv.

— De ce să te obosești?

Și dr. Viorel Popea i-a completat și al treilea certificat. Certificatul nr. 6556 tot pentru 7 zile. Adică 3 + 4.

— Mai mult decît în visul meu. Să-ți răsplătească Dumnezeu, tovarășe doctor. Și... spuneți că nu mai trebuie să trec prin comisie?

— Nu.

Totuși Urzica zice că ar trebui să treacă prin comisie...cazul.

La dispensarul Filaturii „Dacia”

Urzica a găsit un caz cu totul opus celui de sus. Și-l redă așa cum l-a povestit cel în cauză.

Eu sînt Crețu Marin și am congestie pulmonară.

El e medic-șef la Filatura „Dacia” unde lucrez și eu.

EU: Mă doare aici cînd respir adînc. Ce să fac?

EL: Simplu. Nu mai respira adînc.

EU: Cînd tușesc, mă ține un junghi dincoace.

EL: Nu mai tuși și n-o să te mai țină junghiul.

EU: Totuși, ce să fac?

EL: Fă o radioscopie.

Am făcut.

EU: Am făcut radioscopia.

EL: Să-ți fie de binec.

EU: Mulțumesc, la fel!

EL: Acum ce mai vrei?

EU: Mă simt rău. Îmi trebuie un repaus.

EL: Nu te mai simți rău și n-o să-ți mai trebuie repaus.

El nu mi-a dat repaus.

Eu am căzut la pat și am fost internat.

URZICA: Și te-ai făcut bine?

EU: Da. Doctorul nu. Poate după prescripția asta...Nu-i medicală, dar poate face bine. Că mie mi-a făcut rău. Nu prescripția, ci medicul-șef de la Filatura „Dacia”.

La Spitalul Filaret

Pavilionul pentru copii

— Cu pavilionul ăsta este o poveste.

— Ce poveste?

— O să aii chiar acum.

— Ascult.

— Astă-vară, copiii au fost scoși din pavilion și băgați în umbrar. Pavilionul a intrat în reparație. Adică trebuia să intre în reparație. Nu s-a reparat astă vară. Acum, răcindu-se timpul, copiii au fost băgați iar în pavilion.

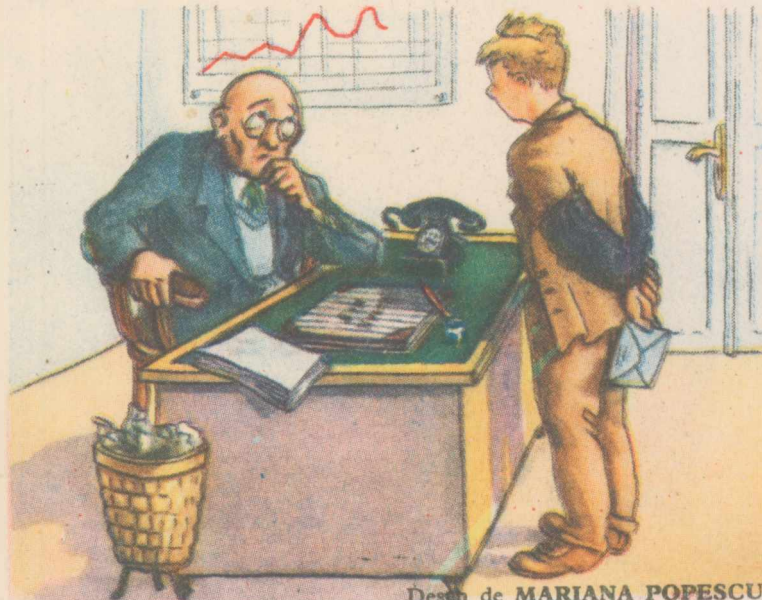
— Și reparațiile?

— Se fac acum. Cu copiii înăuntru.

— Trebuie să propunem conducerii spitalului... să se orienteze după proverbul...

— Care?

— Iarna să-și cumpere cărăușă, iar vara să... repare pavilionul.

Desen de MARIANA POPESCU

— Cum, tovarășe, îmi ceri permisie pentru a duce o scrisoare la Suceava? De ce nu o trimiți prin poștă?

— Păi, tovarășe director, v-am spus că e urgentă!

RASPUNSURI formale

— Un cititor semnala „Urzicii“ că Sfatul popular al oraşului Gherla foloseşte pe absolenţii şcolilor medii tehnice veterinare în alte munci. De pildă, tovarăşa Georgeta Ionel, după ce a fost încadrată...agent-veterinar, se ocupă de...însoţirea convoaielor de cereale până la baza de recepţie.

Direcţia agricolă a Sfatului popular regional Cluj se ocupă şi ea de situaţie, în urma sezişării redacţiei noastre. Se ocupă să...recunoască justetea celor criticate. Înşă, în concluzie, se arată că nu poate îndrepta lucrurile. De aceea cere Urzicii să îndrepte ea sezişarea către Ministerul Agriculturii şi Silviculturii.

Procedîndu-se întocmai, Direcţia sanitară de pe lângă Direcţia generală a creşterii animalelor răspunde cu adresa nr. 16493 că...răspunsul a fost dat de Direcţia agricolă de la Cluj.

Este de mirare ca tocmai o direcţie sanitară să aibă atitudini...nesănătoase faţă de semnălele critice ale presei. Se vede clar că ea nu merge pe o...direcţie bună.

— În centrul oraşului Cîmpina există un parc, în care însă nu există...bănci. O vreme cetăţenii se odihneau pe gardul parcului. Apoi n-au mai putut să se odihnească acolo, deoarece pe gard se odihnea nişte...sîrmă ghimpată.

Sfatul popular raional Cîmpina se grăbeşte să răspundă acestei sezişări trimisă redacţiei de un cotrespondent. Dar trimite un răspuns...grăbit. Mai întli, arată că în centrul oraşului s-au amenajat parcuri verzi. Probabil, Sfatul a crezut că „Urzica“ n-ar fi de acord cu această măsură.

În realitate, însă, revista nu este de acord cu cele ce scrie mai departe în răspuns. Şi anume că...nu se pot aşeza bănci în aceste parcuri, pentru ca ele să-şi menţină scopul lor iniţial!

Vasăzică, raionul se aşează cu aceste bănci pe o poziţie greşită. Consideră parcurile nu locuri pentru odihnă, ci... numai pentru înfrumuseţarea oraşului.

Frumos...răspuns, n-avem ce zice! Păcat doar că s-au oboseit degeaba să-l mai trimită!

ALTE negrupe

În schiţa „Cişmele şi noroi“ din volumul satiric cu acelaşi titlu, publicat de Ştefan Luca în Editura tineretului, este prezentată metoda birocratică a vicepreşedintelui Sfatului popular al oraşelului Glodeni pentru rezolvarea problemei noroiului de pe străzi. Vicepreşedintele găseşte rezolvarea prin afişarea unei circulare prin care se raţionalizează consumul apei.

Scriitorul arată, la pagina 55, categoriile în care vicepreşedintele împarte pe cetăţenii din Glodeni pentru consumul de apă. Cităm: „circulaşa împărţea pe cetăţeni după vîrstă: (de la 1-7 ani, 7-12 ani şi 21 în sus). Persoane singure şi cu familie. De la 1-7 ani cu familie primeau un supliment de 2 ½ litri”

Vasăzică, după Ştefan Luca există capi de familie între 1 şi 7 ani.

Şi dacă în imaginaţia autorului, volumului există astfel de „capi de familie”, ei nu pot lua decît soţii de o vîrstă corespunzătoare. De aceea, Ştefan Luca scrie, în continuarea paragrafului citat mai sus, că după cum prevedea circulara „mamele, pînă la 9 luni, primeau 4 litri”.

Affînd despre asemenea „mame”, „capii de familie” de la 1-7 ani din Glodeni se întrebă: „de ce persoanele de sex feminin pot fi mame chiar dacă au numai 9 luni, iar ei devin taţi numai cînd împlinesc vîrsta de un an?” De aceea, sint foarte supăraţi atît pe Ştefan Luca, cit şi pe tovarăşii de la Editura tineretului care au permis scriitorului să permită o asemenea nedreptate.

Se pare că difuzarea presei nu funcţionează ireproşabil la Tg. Mureş. Iată de ce numărul din 13 februarie 1953 al revistei Contemporanul a sosit în redacţia ziarului Steaua Roşie, din acel oraş, după o întîrziere de numai... 567 zile.

Este singura explicaţie pentru care în numărul 201 al ziarului din Tîrgu-Mureş se publică o informaţie apărută la 13 februarie 1953 în Contemporanul. Informaţia se referă la un caz petrecut în oraşul Köln (Germania occidentală) şi se încheie astfel:

„Poliţia lui Adenauer sosise prea tîrziu”.

...Ca şi ziarul Steaua Roşie prin publicarea unei noutăţi... vechi de mai bine de un an!

În numărul 2946 al ziarului „Înainte” din Craiova apar fotografiile a doi fruntaşi în producţie de la fabrica de bere „Banoviţa” din Turnu-Severin.

Dar publicînd cele două fotografii, ziarul face cititorilor săi... figura. Şi iată de ce. Primul fruntaş din clişeu este St. Doros. Acesta însă, la data cînd era popularizat, nu putea să-şi realizeze angajamentele, deoarece nu era în fabrică, ci în... concediu.

Celălalt clişeu înfăţişează pe A. Petre. Ce e drept, cînd a apărut fotografia el era în fabrică. Dar nu în cea de bere, ci de... spirt. Şi nu din Turnu-Severin, ci din... Cernet. Este o manieră cu care redacţia ziarului nu poate merge... Înainte.

De boala fotografiilor poznaşe suferă şi ziarul „Flacăra Iaşului”. În numărul 2478, el publică un clişeu înfăţişînd pe Emilia David, responsabilă brigăzii a III-a de la filatura fabricii „Teşătura”, lucrînd la ring.

Tovarăşele ei de muncă au văzut în fotografie... greşeala redacţiei, care publică un articol despre Emilia David şi imortalizează la ring, pe o placă fotografică, pe... Florica Buzugan din aceeaşi fabrică.

Iată fotografii care te lasă... tablou.

E P I G R A M E

Tramvaiul 7 vine rar:

7 vine după 6.
Asta ştim din şcoală bine.
De-aia şi tramvaiul 7
După 6... ore vine.

Unii plasatori de la cinematograful „Timpuri Noi” iau bacşiş:

Ţi-a dat loc şi-apoi
Tu mişti din urechi,
Căci la „Timpuri Noi”
Sint... năravuri vechi.

V. D. POPA

Unele întreprinderi fac reparaţii de mintuală.

Desen de S. BRIZEANU

— Totdeauna e așa fum aici?
— Nu... numai cînd se face focul...

Fotbaliștii colectiviului „Recolta”-Porcești, raionul Sibiu frunțași în Spartachiada satelor, nu se pot antrena pentru că pe terenul de sport s-au depozitat traverse

Desen de V. TIMOC

FOTBALIȘTII: Hai, băieți, pină se vor decide să ne dea terenul pentru fotbal, să ne antrenăm la... haltere cu traversele astea!

Desen de E. ARNO

— Tovarășe ospătar, de ce e așa de mică triptura?
— Doar n-ai vrea să pierzi trenul?

Dragă Urzico

DRAGĂ URZICO,

Am fată, să-mi trăiască, și-i elevă în clasa a VIII-a B, la Centrul școlar de fete nr. 5,78, din București. Toți anii, fetița mea a fost cea mai bună elevă la Fizică. Anul ăsta însă cred că a scrinit-o. Să vezi, Urzicușo. I-am cumpărat, odată cu celelalte cărți, și „Manualul de fizică pentru clasa a VIII-a”. S-a bucurat fata, dar când a răsfoit cartea a rămas uimită: „la uite, mamă, am și probleme de algebră”. Pe urmă, răsfoind mai atentă, a văzut că are numai probleme de fizică. „Ce fel de carte de fizică o fi asta?” s-a întrebat ea. Și i-a răspuns coperta interioară pe care nu mai scria „Manual de fizică” ci „Culegere de probleme de algebră”.

Ce crezi, dragă Urzico, va reuși fata mea să învețe anul acesta fizica numai după copertă? Eu nu-mi fac nici o speranță. Sper însă că, pe viitor, tipografiile vor evita asemenea erori. Pentru că, dacă ai carte, vrei să ai și parte... de ce scrie pe copertă.

Casian Rodica

Directoarea Centr. școlar 5, 7, 8
București

URZICO,

Căminelor culturale din Plocești i s-au repartizat pentru trimestrul I al anului 1954, o cantitate de 10.000 kilograme lemne de foc. Repartizarea ne-a fost trimisă de Sfatul popular al orașului Plocești, la sfârșitul lunii iunie. Cu alte cuvinte, repartizarea s-a făcut pe trimestrul I și ne-a fost expediată la sfârșitul trimestrului al II-lea!... Și

uite că, din cauza întâzierii, au rămas căminele fără lemne. E drept că, din această pricină, noi sintem foc și pară, dar nici focul și nici para asta nu au reușit și nu vor reuși să încălzească încăperile căminelor culturale.

Tu ce crezi, Urzicușo? Pentru ce oare am rămas fără lemne? N-or fi pe la Sfat, pe acolo, niscaiva uscături?

Așteptăm să-i întepi bine de tot pe cei vinovați.

Ardem... de nerăbdare. Te-am îmbrățișa călduros, dar n-avem lemne.

Mircea Alexandru
directorul Căminului cultural
„Alexandru Ioan Cuza”-Plocești,
și alți directori

URZICUȘO,

În curtea fabricii de ciment „Temelia” din Orașul Stalin, sint două linii ferate, pe care circulă vagoanele încărcate cu ciment. Pentru a se evita eventualele accidente, sub aceste linii s-a făcut un pasaj pentru trecerea muncitorilor. De la o vreme însă, acest pasaj nu mai poate fi trecut, deoarece, în urma ploilor, s-a umplut ochi cu apă. Responsabilii cu protecția muncii s-au deplasat la fața locului, și au constatat: „da, într-adevăr e plin cu apă”. Și au plecat. Și apa a rămas.

Tovarășii cu protecția muncii stau cu brațele încrucișate. N-au luat nici o măsură pentru evacuarea apei: Se gîndesc, probabil, să facă la vară un ștrand. Dar, vorba e, ce facem noi la iarnă? Sau poate aceiași tovarășii se gin-

desc ca la iarnă să facă acolo patinaj!... Cel puțin să știm și noi. Și, în cazul acesta, vom pune—fiecare dintre noi—bani deoparte, ca să ne putem cumpăra pentru vară o barcă, și pentru iarnă, patine.

Că altfel nu văd cum s-ar mai reuși să se treacă prin pasaj.

Scripcă Ion

Orașul Stalin, str. Republicii

URZICUȘO DRAGĂ,

Noi, muncitorii de la uzina „Metrom” din Orașul Stalin, vrem să-ți aducem la cunoștință atitudinea unui tovarăș, pe care am vrea să-l ici „în fabrică”. Iată despre ce este vorba.

În uzina noastră, se produc bunuri de larg consum, ca butelii de aragaz, vase de aluminiu, broaște, inele pentru perdele și pentru prima dată producem patefoane. Toate aceste produse noi le lucrăm cu cea mai mare grijă și dragoste și ne străduim să dăm o calitate cât mai bună. Într-o zi se prezintă la uzină tovarășul Savu Aron — de la Oficiul de Gros industrial—Orașul Stalin — să ridice marfa. A venit cu un camion al cooperativei de transport din oraș și cu patru oameni, care au început să încarce sub supravegherea tovarășului Savu Aron. Ei bine, dragă Urzico, dacă ai fi văzut cum zburau în camion produsele noastre frumoase, muncite cu mi-

gală, te-ai fi apucat cu mîinile de păr sau poate l-ai fi apucat pe tovarășul Savu. Claie peste grămadă au fost încărcate buteliile, vasele de aluminiu, patefoanele; buteliile au fost lovite, patefoanele zgîriate și toarele vaselor rupte. Toate acestea sub „îngrijirea” tovarășului Savu Aron. Ca să vezi, Urzico. Nici n-au început produsele să circule pe piață, că tovarășul Savu le-a „terminat”. În plus, afară ploua și mașina nu avea prelată. Și, tot în plus, mașina n-a fost descărcată în ziua aceea, așa că toată noaptea munca noastră de zile întregi a stat în ploaie.

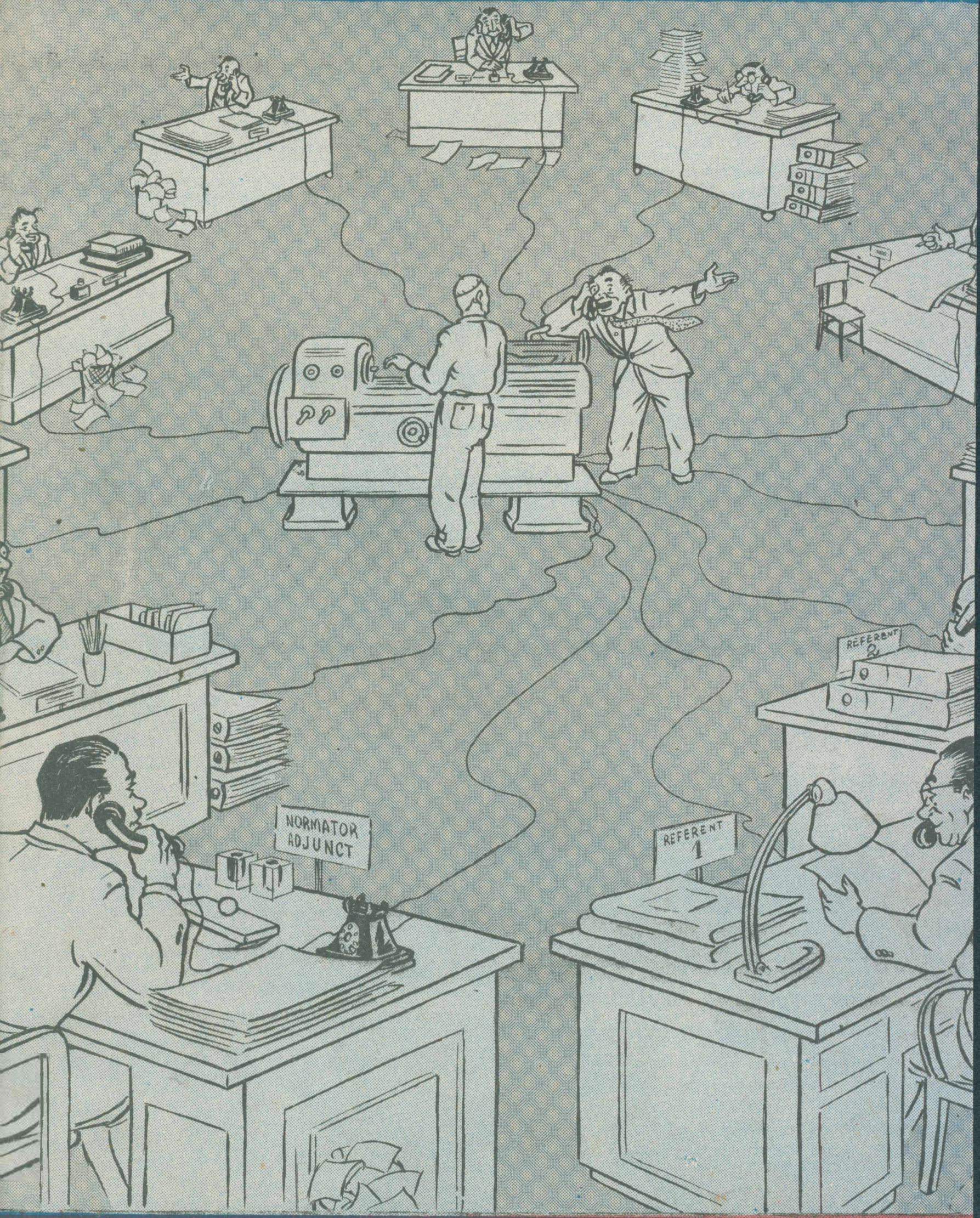
După cum vezi, o mulțime de plusuri, care însă, toate la un loc, înseamnă un mare minus pentru tovarășul Savu Aron. Noi vom continua și de aici înainte să producem aceste bunuri de larg consum, dar am vrea ca Oficiul să trimită un delegat care să aibă răbdare ca ele să fie consumate de cumpărători, nu să le „consume” el din primul moment.

În ceea ce îl privește pe tovarășul Savu Aron, noi o să-i facem cadou un patefon și o să-i dăm și o placă, cu un cîntec cunoscut, aranjat puțin și de noi:

Șapte sate de-om umbila
Nu găsim ca dumneata
Și-apoi, ce să mai vorbim,
Bine e să nu găsim!

Un grup de muncitori de la
uzina „Metrom” Orașul Stalin

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei 25. Telefoane: Secretariatul de redacție:
4.28.15. Secția scrisori: 4.60.34. Secția viața internă: 4.72.23.

AJUTORUL DE BAGATOR DE SEAMA: Uraaa! Vă puteți duce liniștiți la o bere.
Am depășit planul cu 0,25%!